

PŮVOD ANGLICKÝCH PŘÍJMENÍ
THE ORIGIN OF SURNAMES IN ENGLISH

Diplomová práce

Jihočeská univerzita
Pedagogická fakulta
Katedra anglistiky

Knihovna JU - PF

3115172709

Autor: Kristýna Kubcová
5. AJ-ŠJ/ZŠ

Vedoucí práce: Mgr. Petr Dvořák

České Budějovice 2006

Anotace práce:

Ve své diplomové práci jsem se zabývala všemi aspekty anglických příjmení. Nejdříve jsem se zaměřila na jejich stručnou charakteristiku, dále na prameny a zdroje, ze kterých je možno příjmení zkoumat. Uvedla jsem nejvýznamnější osobnosti zabývající se touto problematikou, proč a jak se příjmení začala dědit, jejich původ a vývoj v jednotlivých oblastech Spojeného království. Do své práce jsem zařadila také kapitolu o teorii vlastních jmen či o původu vybraných příjmení, na kterou navazuje oddíl s původy jmen známých literárních osobností. Poukázala jsem na klasifikaci příjmení a snažila se své téma aktualizovat díky částí o nejfrekventovanějších současných příjmeních a o možnostech dozvědět se něco o svém příjmení.

Annotation:

In my thesis, I tried to incorporate all aspects concerning English surnames. First, I concentrated on brief characterizations, then on sources from which one can study surnames. I mentioned the most important personalities who were interested in this theme, how and why the surnames became hereditary, or their origin and evolution in each part of the United Kingdom. I also included a chapter about the theory of proper names and the origin of some surnames I chose. This is followed by a passage with origins of surnames of prominent English literary personalities. I pointed out the classification of surnames and I endeavoured to make the theme more contemporary in the part about the most frequent recent surnames and possibility of how one can go about finding the origin of their surname.

Prohlášení:

Prohlašuji, že jsem tuto diplomovou práci vypracovala samostatně, a že jsem uvedla veškerou použitou literaturu.

20. dubna 2006

Kristýna Kubcová

Kristýna Kubcová

OBSAH

	strana
1. ÚVOD	1
2. CHARAKTERISTIKA PŘÍJMENÍ	2
3. JMÉNA A JEJICH HISTORIE	2
4. PRAMENY A ZDROJE STUDIA PŘÍJMENÍ	5
5. VÝVOJ STUDIA PŘÍJMENÍ	
5.1 William Camden	6
5.2 M. A. Lower, C. W. Bardsley, E. Weekly	7
5.3 P. H. Reaney	8
5.4 H. B. Guppy	9
5.5 R. McKinley	9
5.6 G. W. Lasker, G. Redmonds	10
5.7 Studium příjmení v posledních dvaceti letech	11
6. DĚDĚNÍ PŘÍJMENÍ	12
7. PŮVOD ANGLICKÝCH PŘÍJMENÍ	
7.1 Teutonický systém jmen	15
7.2 Normané	18
7.3 Období do 17. století	20
7.4 19. a 20. století	25
8. ROZLIČNÉ PŮVODY PŘÍJMENÍ	27
9. VÝVOJ PŘÍJMENÍ NA BRITSKÝCH OSTROVECH	
9.1 Velšská příjmení	28
9.2 Skotská příjmení	28
9.3 Irská příjmení	29
9.4 Manská příjmení	30
10. PŘÍJMENÍ JAKO VLASTNÍ JMÉNA	31

11. KLASIFIKACE PŘÍJMENÍ	
11.1 Místní příjmení.....	36
11.2 Příjmení založená na příbuzenském vztahu	39
11.3 Jména označující povolání	40
11.4 Přezdívký	42
12. PŮVOD VYBRANÝCH PŘÍJMENÍ	45
13. PŮVOD PŘÍJMENÍ VÝZNAČNÝCH LITERÁRNÍCH OSOBNOSTÍ ANGLICKÉ HISTORIE	48
14. PROJEKT ZAMĚŘENÝ NA PŘÍJMENÍ A JEJICH ZEMĚPISNÉ ROZMÍSTĚNÍ	49
15. NEJČASTĚJŠÍ ANGLICKÁ PŘÍJMENÍ	
12.1 Rok 1853	50
12.2 Rok 2005	54
16. ZÁVĚR	57
17. SUMMARY	59
SEZNAM POUŽITÉ LITERATURY	
SEZNAM POUŽITÝCH INTERNETOVÝCH STRÁNEK	
SEZNAM PŘÍLOH	

1. ÚVOD

Každému z nás jsou hned po narození dána dvě jména: jméno vlastní, které nám vyberou rodiče a druhé, tzv. příjmení, které dědíme. Je pozoruhodné, jak široká škála těchto příjmení se nám při bližším pohledu naskýtá. Má rodina, zejména předkové z matčiny strany, se vždy zajímala o historii celého rodu. Můj dědeček během svého života nashromáždil mnoho ověřených záznamů o svých prapředcích. Jeho záznamy sahají až do 17. století a spolu se svým bratrem zpracoval celý rodokmen do uceleného přehledu. Proto jsem ani příliš neváhala při výběru tématu mé diplomové práce.

Samotnou mě velice překvapilo, jak obsažné a bohaté je zkoumání na první pohled poměrně jednoduchého tématu. Můj zprvu laický pohled se studiem materiálů, které popisují vývoj a charakteristiku jmen, přenesl do mnohem širšího povědomí. Do mé diplomové práce jsem se při jejím zpracovávání rozhodla zařadit i aktuální kapitoly - projekt zaměřený na příjmení z rozboru DNA nebo nejčastější příjmení současné doby.

Jsem ráda, že díky odborným materiálům, které jsem měla možnost sehnat, se mi naskytly možnosti rozšířit si obraz nejen o vzniku, dědění, užívání příjmení, ale díky sestavenému dotazníku a zjištění těch nejčastějších z nich i o Spojeném království a jejích obyvatelích jako celku.

2. CHARAKTERISTIKA PŘÍJMENÍ

“Příjmení jsou jedním z osobních jmen (antroponym) a vznikala o několik století později než jména křestní (dnes zvaná rodná). Původně sloužila v podobě nedědičných příjmení k bližšímu rozlišení osob se stejným jménem. Od 18. století se jejich funkce vyměnily, tj. příjmení je identifikačním znakem prvořadě důležitosti a (rodné, křestní) jméno až znakem druhořadým. Příjmení naznačuje příslušnost ke konkrétní rodině a rodu, zatímco jméno je blíže určuje, odlišuje od sebe jednotlivé příslušníky rodiny označené stejným příjmením. Proto jsou příjmení dědičná, zatímco jména se volí pro každého jedince při jeho narození nově.”¹⁾

“Today, surname means an inherited family name; originally it meant simply an additional name. Only very occasionally can early medieval surnames be proved to be hereditary, and any attempt to distinguish them would end in inaccuracy and confusion.”²⁾

Příjmení můžeme také definovat jako právní identifikační známku, která se přenáší ze členů rodiny jedné generace na další. Začala se používat k rozlišení dvou jedinců se stejným jménem. Příjmením je tedy fixní jméno, pod kterým je jedinec znám.

3. JMÉNA A JEJICH HISTORIE

V odlišných částech světa byla příjmení přijata v různých časových obdobích. Například v oblastech obsazených nebo ovlivněných Římany se příjmení používala již před dvěma tisíci lety. Jinde to bylo pomalejší, ale ve středověku se již pravidelně začala používat – nejdříve vyšší a pak nižší

¹⁾ Knappová, M., 1992, s.34

²⁾ Reaney, P.H., 1997

šlechtou. Po pádu římské říše bylo Irsko jednou z prvních zemí, která přijala dědičná příjmení a nacházíme je tedy již v 10. století. Britská příjmení se ustálila v období mezi lety 1250-1450. Co se týká anglických příjmení, jsou tu dvě důležité okolnosti: jejich různorodost a mimořádné množství – *‘we have borrowed names from everything both good and bad.’*³⁾ Široká škála národnostních a lingvistických základů britských příjmení svědčí o Británii jako o zemi v historii často okupované. Všeobecně se dá říci, že téměř všechna v současnosti používaná příjmení již existovala na začátku 15. století.

Snažit se odhadnout význam příjmení je velice složité, co se může zdát jasným vysvětlením, je obvykle naprosto jinak. Jedním z důvodů je podstatná změna formy příjmení v průběhu staletí, jiným to, že i když slovo je totožné, mohlo mít jiný význam ve středověku, kdy se příjmení formovala. Stahování, apokopa, rozdíly v dialektech a mnoho jiných fonetických faktorů způsobily, že z jednoho oblíbeného jména vznikly stovky dalších, které s originálem neměly téměř nic společného. *‘Thus German Nölte can be traced step by step to OG. Arinwald, eagle mighty.’*⁴⁾

To, jak někteří lidé získali své příjmení je někdy podivuhodné, až neuvěřitelné. *‘Amongst the taxpayers of Gatcombe in the Isle of Wight in 1379 was a man named William Godbeourhelp. His name was given to him by his neighbours who were amused or exasperated at the frequency with which he used this particular expression.’*⁵⁾

Příjmení, která jsou současně místními jmény, jsou nejlépe rozpoznatelná, ale není to vždy tak jednoznačné, jak se na první pohled zdá. Často pocházejí z malých, na mapě stěží naleznutelných míst. Někdy také místo, podle kterého vzniklo příjmení, zcela z mapy zmizelo. *‘We know of over 3000 deserted*

³⁾ Lower, M.A., 2005

⁴⁾ Weekly, E., 1917, s.9

⁵⁾ Hey, D., 2000, s.3

*medieval villages in England and Wales, many of which are commemorated by family names though little or nothing remains in the ground.*⁶⁾ Rozpoznat místo vzniku takových jmen je mnohem složitější v případě, kdy se místo nebo příjmení v průběhu staletí změnilo. Jen těžko bychom v Anglii hledali místo, od kterého není odvozeno jméno nějaké rodiny. Proto by úplný etymologický slovník anglických příjmení musel obsahovat kompletní etymologický slovník místních jmen.

Než se ustálila jejich výslovnost a pravopis, příjmení měla často jinou podobu. Např. příjmení *Brontë* bylo zaznamenáno jako *Branty*, *Bruntee*, *Brunty*, *Prunty* apod. Některá jména byla záměrně změněna, aby se předešlo nepříjemným asociacím – jako např. *Hogg* na *Hodd* (přel. nenažranec), *Daft* (přel. hloupý, pitomý) na *Dart*. V roce 1917 protiněmecké postoje způsobily, že si sama královská rodina změnila své příjmení z *Wettin* na *Windsor* (což bylo po dlouhou dobu obyčejné anglické příjmení).

Při odhadování významů příjmení se můžeme lehce splést. *Belcher* (přel. ten co řihá) nenaznačuje špatné stolovací návyky, ale bylo to normanské jméno, které znamenalo “hezký obličej” nebo “srdečná povaha.” Příjmení *Cowards* (přel. zbabělec) má svůj původ u chovatelů krav; *Rabbit* byla zdrobnělina Roberta; *Salmon* byla zkrácená forma Šalamouna (Solomon).

Mnoho anglických příjmení je pozoruhodně rozděleno podle regionů. Dokonce i teď, na začátku 21. století, má každé hrabství charakteristické příjmení. Pro Nottinghamshire jsou typická příjmení *Boots*, *Footits* a *Daffits*; pro Staffordshire *Rounds*, *Yapps*, *Tooths* a *Fearnihoughs*; a pro Lancashire *Entwistles*, *Fazackerleys*, *Rigbys* a *Singletons*.

⁶⁾ Hey, D., 2000, s.4

4. PRAMENY A ZDROJE STUDIA PŘÍJMENÍ

Při zkoumání původu jmen je k dispozici obrovské množství materiálů. Mezi dva zřejmě nejhodnotnější patří *Domesday Book a Hundred Rolls* – což je pozdější typ *Domesday Book* sestavený v roce 1273. Obě knihy neobsahují jenom jména, avšak i místa jejich výskytu. Existuje ale i mnoho jiných pramenů. Pro období před normanským zábořem je význačný Searlův *Onomasticon Anglo-Saxonicum*, dvanácté století přibližuje *Pipe Rolls* a třinácté století čtyři svazky: *Charter Rolls*, *Fine Rolls*, *Patent Rolls* a *Close Rolls*. Jsou psané ve středověké formě latiny a neexistuje v nich jednotnost pravopisu - dokonce i jednoslabičné jméno Bruce zde má přes tucet forem. V úplném znění byly jejich nejstarší části vytištěny v 19. století. Dalším důležitým dílem je *Inquisitiones post Mortem* z roku 1216, které obsahuje drobné seznamy a dokumenty zabývající se konkrétními regiony.

Od druhé poloviny 14. století záznamy už neměly takovou etymologickou hodnotu, protože významné předpony *le*, *de*, *del*, *atte* apod. se vytrácely. Pokud bychom se snažili dělat odděleně závěry z jednotlivých záznamů, musíme se mít na pozoru. Mohou tu být chyby v prepisu, ve špatném čtení středověkých staženin nebo chyby tisku. *Le is constantly confused with de, especially in the Hundred Rolls, and in the earlier issues of the other series, and de is also often found prefixed to obvious nicknames and personal names which can be certified from much earlier records.*⁷⁾

Stejně jako dobře zavedené středověké jméno musí mít moderní zástupce, tak moderní jméno, které v určitém regionu existuje po několik století, se musí v nějaké formě objevit ve středověkých záznamech. Nejlepší přehled moderních jmen poskytuje dílo *Return of Owners of Land* z roku 1873, známé pod obecným názvem *Modern Domesday Book*. To obsahuje dva svazky věnované Anglii a Walesu.

⁷⁾ Weekly, E., 1917, s.14

5. VÝVOJ STUDIA PŘÍJMENÍ

Studium příjmení v Anglii je spojeno především se jmény Camden, Lower, Ferguson a Bardsley, ačkoliv i mnoho jiných se zabývalo tímto tématem.

5.1 WILLIAM CAMDEN

První učenec, který psal o dějinách příjmení, byl významný starožitník královny Elizabeth William Camden. Nejvýznamnější kapitola z jeho spisu *Remains concerning Britain (1605)* se zabývá formováním a rozvojem příjmení. Jeho obecná vysvětlení jsou ve většině případů správná, i když mnoho z jeho teorií vývoje jednotlivých příjmení bylo vyvráceno. I přesto je jeho práce jedním z nejvýznamnějších příspěvků k pochopení významu příjmení. Camden navzdory opačnému obecnému mínění trval na tom, že se anglická příjmení vytvořila až po Normanské invazi. *'Perhaps this may seem strange to some English men and Scottish men, who, like the Arcadians, think their surname as ancient as the Moon, or at least to reach many an age beyond the Conquest'* ⁸⁾ Trval na tom, že nejvíce příjmení bylo odvozeno od míst v Normandii; vyjmenoval také příjmení pocházející z jiných částí Francie, Nizozemí, Anglie a Skotska. Zařadil jednotlivé skupiny příjmení do kategorií podle toho, zda jsou odvozena od typu povolání, vlastností a nedokonalostí člověka, barev, květin, řek, stromů, ryb, ptáků a ovoce; zohlednil též jména křesťanská nebo přezdívky. Podrobně popsal, jak se některá příjmení tvořila přidáním koncovek -s, -son, -kins, -is, -et, nebo -ot k osobnímu jménu, zdvojnásobě formě jména nebo přezdívice. Všiml si také jak jsou anglická příjmení denně doplňována o nová jména pocházející od cizinců - Francouzů, Skotů, Irů, Velšanů, Nizozemců atd.

⁸⁾ Hey, D., 2000, s.10

5.2 M.A. LOWER, C. W. BARDSLEY. E.WEEKLY

Remains concerning Britain bylo dlouho jediným hodnotným výkladem zabývajícím se tímto tématem, ale od druhé poloviny 19. století se díky zvýšenému zájmu o vývoj příjmení objevilo několik dalších publikací. K těm význačnějším patří *Patronymica Britannica* (1860) M. A. Lowera a *English Surnames: Their Sources and Significations* (1873) od C. W. Bardsleyho. Lower byl geniálním starožitníkem s množstvím rozmanitých informací, ale bez opravdové znalosti evropských jazyků. Jeho kniha obsahuje 12 000 jmen. O příjmeních ze svého rodného Sussexu měl často informace z první ruky, ale ostatní nejsou spolehlivé. Věděl něco o obecném vývoji příjmení a vše o daném tématu vydaného v angličtině přečetl. Některá z jeho navržených etymologií jsou poněkud zábavná. *'Bickerstaff. The Old English Bicker means to skirmish or contend, and a bicker-staff, therefore, probably signifies a weapon analogous to a quarter-staff, or single-stick. The name belongs to the same class as Longsword, Broadspear, etc.'*⁹⁾

Na Lowera navázal Ferguson, autor knih *English Surnames and their Place in the Teutonic Family, The Teutonic Name System a Surnames as a Science*. Ten došel k závěru, že systém příjmení je především teutonického původu.*

Velký pokrok znamenalo Bardsleyho dílo *A Dictionary of English and Welsh Surnames* (1901). C. W. Bardsley jako první rozdělil příjmení do kategorií, které se staly základem moderního dělení:

1. Baptismal or Personal Names
2. Local Surnames
3. Official Surnames
4. Occupational Surnames
5. Nicknames

⁹⁾ Weekly, E., 1917, s.2

* Teutonia=latinský název Německa, odvozen pravděpodobně od názvu zaniklého kmene Teutonů

Svojí klasifikaci ohodnotil slovy: *'Practically, there are only four classes, for it is often hard to distinguish between occupation and office'*¹⁰⁾ Správně označil za nejvýznamnější období formování anglických dědičných příjmení dobu mezi lety 1250 a 1450.

Další význačnou osobností byl Ernest Weekly, profesor francouzštiny na nottinghamské univerzitě, dnes bohužel známý spíše jako muž, jehož žena Frieda mu utekla s D. H. Lawrence. Studium příjmení také posunulo dopředu několik prací, které mezi roky 1935 a 1950 publikovala skupina švédských učenců na univerzitě v Lund a Uppsale.

5.3 P. H. REANEY

Nejvýznamnější autor třetí čtvrtiny 20. století je P. H. Reaney, autor knih *A Dictionary of British Surnames* (1958) a *The Origin of English Surnames* (1967). Díky tomuto učiteli na gymnáziu udělalo studium příjmení velký krok dopředu. Ve svých knihách se snažil o obecný přehled jejich vývoje, zabýval se jejich dělením, změnami ve výslovnosti a pravopisu. Reaney pátral ve všech dostupných zdrojích po nejstarších formách příjmení. V průběhu 14. století ale mnoho nositelů jmen, která v předchozích stoletích zaznamenal, vyhubila tzv. "černá smrt" a jiné nemoci. Detailní výzkum historie jednotlivých rodin znovu a znovu dokázal, že předkové současných nositelů mnohých příjmení nikdy nežili na místech, která Reaney zaznamenal. V důsledku toho etymologie jím předložené jsou často chybné. O svém přístupu ke studiu příjmení napsal Reaney toto: *'The purpose of a Dictionary of Surnames is to explain the meaning of names, not to treat of genealogy and family history.'*¹¹⁾

Jeho znalost starých jazyků mu umožnila identifikovat zastaralá osobní jména z kterých vznikla některá příjmení, i když jazykovědci dokázali, že mnoho zdobných forem osobních jmen pochází ze jmen odlišných, než jaká Reaney navrhoval. Současné poukázali na to, že při své práci nebral v úvahu

¹⁰⁾ Hey, D., 2000, s.12

¹¹⁾ Hey, D., 2000, s.15

vývoj příjmení v pozdějších stoletích a nezajímal se o to, zda se příjmení z raných období stala dědičnými a vydržela až do moderní doby. I přesto byl ale jeho přínos obrovský.

5.4 H. B. GUPPY

Jiný postoj zastával před více než stoletím významný vědec H. B. Guppy. Ten se ve svém díle *Homes of Family Names in Great Britain (1890)* snažil zjistit kolébky rodinných příjmení a jejich charakteristické znaky v jednotlivých regionech. Protože farmáře považoval za třídu nejvíce zůstávající na jednom místě, rozhodl se jejich jména převzít z telefonních seznamů na poštovních úřadech. Nezajímal se o příjmení s frekvencí menší než 7 z 10 000 v jednom hrabství, zbytek roztřídil do těchto kategorií:

1. *General names, occuring in from 30 to 40 counties*
2. *Common names, occurring in 20-29 counties*
3. *Regional names, occurring in 10-19 counties*
4. *District names, occurring in 4-9 counties*
5. *County names, occurring in 2-3 counties*
6. *Peculiar names, mostly confined to 1 country*

Reaney se zajímal o o Guppyho přístup, ale nelíbilo se mu omezení jen na třídu farmářů. Ti nemuseli být nejstabilnějším prvkem společnosti, protože mladší synové se pravděpodobně více stěhovali než ti starší, kteří usedlost zdědili. Tvrdil, že Guppy dostatečně neidentifikoval skutečná místa původu rodinných příjmení a poskytl podrobný seznam středověkých příjmení. Jeho metoda ignorovala mnoho jiných místních jmen, neboť se nejednalo o farmáře. Musela například existovat jména spojená s městy, která Guppyho metodologie nenašla.

5.5 R. McKINLEY

V roce 1965 bylo na fakultě historie na univerzitě v Leicesteru zavedeno oddělení výzkumu anglických příjmení, vedoucím se stal Richard McKinley.

Jeho výzkum se nezaměřoval ani tak na jazykovědu jako spíše na historický původ a rozmístění příjmení. Richard McKinley, autor *A History of British Surnames* (1990), chtěl přiblížit historii příjmení těm čtenářům, kteří o tomto tématu neměli velké vědomosti. Dokázal, že každé hrabství má svá zvláštní příjmení, která pocházejí ze středověku. Spolu s Georgem Redmondsem došli k závěru, že především místní jména odvozená od malých vesnic a jednotlivých farem mají původ v jedné rodině. Mc Kinley prokázal omezení určitých typů příjmení na jednotlivé třídy lidí. Hranice mezi nevolníky a svobodnými vlastníky půdy nebyla jednoznačná, ale příjmení velkostatkářů byla výrazně odlišná od jmen rolníků. Nicméně díky plynutí času nalezneme velkostatkáře s příjmeními vyskytujícími se mezi rolníky a naopak.

5.6 G. W. LASKER, G. REDMONDS

V nedávné době se o rozšíření a rozdělení příjmení začali zajímat též genetici. Ve svém díle *Surnames and Genetic Structure* (1985) např. G. W. Lasker obhajoval, že příjmení má mnohem větší informační obsah než jakýkoliv biologický gen, proto může jejich dědění posloužit jako model genetické struktury populací. Navíc velké množství příjmení poskytuje lehce dostupná data, a to jak ze současnosti, tak z minulosti. Lasker zanalyzoval 32 457 příjmení každého sňatku uzavřeného v prvním čtvrtletí roku 1975.

V roce 1997 vydal George Redmonds knihu *Surnames and Genealogy: A New Approach*. Redmonds prozkoumal stovky příjmení pocházející z Yorkshiru, které vystopoval díky středověkým soudním spisům, daňovým seznamům, závětím, farním matrikám a záznamům z občanských a církevních soudních procesů. Tak dokázal původ a vývoj jmen od středověku do současnosti. Pozdvihl prestiž genealogie zdůrazněním jejího základního významu jak pro lingvisty tak pro historiky. Ukázal jak se některá příjmení od základu změnila v průběhu generací a jak se jiná stala identickými s podobným příjmením.

5.7 STUDIUM PŘÍJMENÍ V POSLEDNÍCH DVACETI LETECH

Posledních dvacet let zkoumá původ místních příjmení skupina studentů pod správou Národního centra pro anglické kulturní tradice na sheffieldské univerzitě. Stejně jako Mc Kinley a Redmonds zdůrazňují vzory jmen v různých bodech v čase a potřebu užívat genealogické metody k vystopování jména s jeho zdrojem. V 80. letech 20. století se bulvární plátky zabývaly rozdílem mezi obyčejnými předky ministerské předsedkyně Margaret Thatcherové, rozené Robertsové, a rytířskými předky jejího protivníka, prezidenta Národní unie dělníků, Arthura Scargilla. Margaret Thatcher a její nástupce John Major překvapivě pocházejí z rodiny farmářů v Lincolnshiru z 18. století. Bylo velkým paradoxem, že v žilách zastánce pracující třídy koluje modrá krev.

6.DĚDĚNÍ PŘÍJMENÍ

Termín příjmení pochází ze středověkého francouzského slova *surnom*, v překladu přezdívka, přízvisko. Již starodávné francouzské právní dokumenty a záznamy rozlišovaly konkrétního Pierra a Marii od ostatních Pierrů a Marií vepsáním druhého jména nad první jako v následujících příkladech:

du bois (the woodcutter)

Pierre

la blanc(the blonde-haired one)

Marie

V době, kdy byla světová populace malá a ve městech žilo jen několik málo tisíc obyvatel, většina lidí se nikdy nedostala dál než několik desítek kilometrů od svého místa narození (obvykle chůzí). Zprávy se posílaly osobními posly a tudíž nebyla potřeba více jak jednoho jména. Dokonce i králové užívali jméno jen jedno.

Nikdo neví, kdo poprvé pocítil potřebu přiřadit ke své osobě nebo někomu jinému další jméno. Můžeme ale říci, že osobní jména určitého druhu

existovala z větší části od té doby, co lidské bytosti. Jméno vlastně plní rozlišovací funkci. Odlišuje jednu osobu od druhé, doprovází nás při plnění našich každodenních povinností, které závisí na rozlišení jedné osoby od druhé.

Zhruba od poloviny 12. století hodně klesl počet mužských křestních jmen. Zatímco Anglosasové a Vikingové užívali velkou škálu osobních jmen, Normané jich užívali málo. Nejvíce to byl John (33%), William (19%), dále Thomas, Richard a Robert. Jinými slovy více jak polovina mužů byla nazývána John nebo William. Omezený výběr užívaných osobních jmen ve středověku znamenal, že lidé se museli rozlišovat jiným jménem. Jejich sousedé, když o nich mluvili, tak užívali různé doplňky odvozené např. od místa kde žili, od jejich otce či matky, nebo od jejich zaměstnání, jako například v takovéto pomyslné konverzaci:

A horse stepped on John's foot. " "

John from the hill? " "

John the son of William? " "

John the smith? " "

John the long? " "

No. John of the date. " "

No. John the son of Robert. " "

No. John the tailor. " "

*No. John the bald. " "*¹²⁾

Ve spěchu konverzace mohla nevýznamná, krátká slova vypadnout. Velká písmena, která nyní pro příjmení používáme, jsou jenom psanou konvencí představenou později. Rozlišení jako v případě předešlé konverzace bylo posunutím směrem k příjmením. Neexistovala pravá anglická příjmení – rodinná jména – dokud se Robert, syn Johna kováře, nestal známý jako Robert kovář (nebo Kovář), přestože jeho povolání bylo jiné. Jen pokud druhé jméno přešlo z jedné generace na další, stalo se příjmením.

“To a like origin may be referred a considerable number of the surnames beginning with P ad B now in use in England, amongst which may be

¹²⁾ http://www.gen.-find.com/resources/surname_origins_history.htm

*mentioned Price, Pumphrey, Parry, Probert, Probyn, Pugh; Bithell, Barry, Benyon, and Bowers.*¹³⁾

Rozkvět příjmení nastal díky normanskému záboru, kdy byla staroanglická osobní jména nahrazena novými křesťanskými jmény představených Normany. Jen některá z nich se ale stala populárními. Nová francouzská jména byla velice rozličná. Některá, jako třeba William, Robert, Richard a John, se stala více užívanými než ostatní, ale nebyla to ta, ze kterých se vytvořila nejranější patronymická příjmení. Předpokládá se, že člověk si volil své příjmení sám. Někteří tak určitě učinili, ale sám jednotlivec nepotřeboval jméno k odlišení od ostatních krajanů. Avšak díky rozvoji feudálního systému se to stalo povinným, aby král přesně věděl, jakou službu mu jednotliví rytíři dluží. Platby ministru financí vyžadovaly, aby dlužníci a věřitelé byli konkretizováni. V kláštorech se sestavily detailní průzkumy s podrobnostmi o nájemnících všech tříd a jejich služeb. Byli to úředníci, kteří vyžadovali identifikaci jednotlivců. Jakýkoliv popis, který to umožňoval, byl uspokojivý – ať už jméno otce, název pozemků nebo přezdívka, pod kterou byl znám. Úředníci se zajímali o vyšší, převážně nevzdělané vrstvy - mezi nimi se příjmení stala početnými a dědičnými.

*'Hereditary surnames existed among the Norman nobleman already in the early 12th century. Among people in general they began to come to use in the following century, and by the end of this they were fairly frequent. This custom increased rapidly in the course of the fourteenth century, and by the end of it practically all people were provided with hereditary surnames.'*¹⁴⁾ V průběhu 12. a 13. století byla běžná příjmení typu *Johannes filius Hugonis*, která existovala vedle typu *Johannes Hugo*, kde synovo příjmení bylo odvozeno

¹³⁾ Lower, M.A., 2005, s.2

¹⁴⁾ Reaney, P.H., 1997

z otcova křestního jména. Po roce 1170 získalo nesmírnou popularitu jméno Thomas. Tento typ jmen indikuje počátek dědění příjmení, které má své počátky na jihu.

V Londýně se příjmení všech typů – jak místní, označující povolání, tak i přezdívký – stala dědičná již ve 12. století a početně se rozrůstala a stávala častější na konci století následujícího. Na druhou stranu, existuje mnoho příkladů příjmení rozšířených mezi nižšími vrstvami, která se nedědila. Je velice těžké najít přesnou informaci o tom, jak se mezi obyčejným lidem příjmení vyvíjela. Jejich jména se převážně objevují v izolaci, s malým nebo žádným náznakem vztahu či příbuznosti.

Tam, kde je dostupný nějaký materiál, je možné porovnat různé dokumenty odlišných časových období vztahujících se ke stejné vesnici. Např. v Suffolku existují dva průzkumy z panství biskupa z Ely z let 1221 a 1277, plné jmen - mnoho rolníků nemělo žádné příjmení a většinou měli anglická či skandinávská jména.

Vlastnictví dědičného příjmení nebylo zpočátku znakem vysokého společenského postavení. V průběhu 12. a 13. století některé ženy dále užívaly příjmení zděděné po svých otcích a některé užívaly jiné jméno, které získali před nebo po svatbě. I když se ženy vdávaly dvakrát, stále používaly jméno svého prvního manžela. Až do 14. století nebyla pravidla fixní.

V listinách ze 12. a 13. století běžně najdeme svědectví lidí, kteří příjmení neměli. Jejich jména měla např. takovouto podobu : Adam, the son of John of the Cliffe; Adam, the son of Richard the ditcher; Adam, the cook of Sheffield apod. Někteří bohatí Londýňané vlastnili dědičné příjmení již ve druhé polovině 12. století, nicméně na konci 13. století je mnoho zámožných měšťanů stále nemělo. První polovina 14. století byla pravděpodobně hlavním obdobím, během kterého si městské rodiny přijaly rodinná jména. Ze záznamů o výběru daně z hlavy (osoby s volebním právem) v tomto období je zřejmé, že

velice málo obyvatel nemělo příjmení, ačkoliv samozřejmě nemáme informace o velkém počtu chudých lidí, kteří na zaplacení daně neměli.

Na venkově se myšlenka dědičných příjmení šířila pomaleji *‘Many men were known simply as the son of someone, while women were frequently recorded as Agnes Spenserdoghter, Alice Flynnsdoghter, Eva Jaksonwyf, Agnes Hollinadwyf, and so on.’*¹⁵⁾ Až na počátku 15. století bylo nezvyklé, aby osoba v Anglii příjmení nevlastnila.

Móda hrála důležitou roli v období formování příjmení. Tento proces mohl být také spjatý s rozšířením ústní kultury i na písemnou (uchovávání psaných záznamů) na panských dvorech. Systematické zaznamenávání bylo potřebné k dobrému vedení statku, ale bylo i výhodou nájemníků mít příjmení, které by pomohlo prokázat nárok na dědictví.

Neexistuje přesný důvod pro všeobecné přijetí příjmení, ale byla tu tendence lidí následovat vlivné rodiny a přizpůsobit se tomu, co dělají ostatní. Tento proces byl postupný a pomalý až do té doby, kdy příjmení byla přijata za znak každodenního života.

7. PŮVOD ANGLICKÝCH PŘÍJMENÍ

7.1 TEUTONICKÝ SYSTÉM JMEN

Teutonický systém jmen byl užíván všemi germánskými rasami včetně Skandinávie a Islandu. Tato jména jsou ve srovnání s všedními, nezajímavými, monotónními a neslušnými římskými jmény plná barvitých spojení s bohy a hrdiny, válkou a divočinou. Teutonická jména byla ditematická, tzn. že každé jméno se skládalo ze dvou elementů, e.g. *Alfred, fairy counsel*. První z nich

¹⁵⁾ Hey,D., 2000. s.54

byl obvykle aliterací na otcovo jméno nebo dokonce sdílel stejný první element.

Tato jména neměla skutečný význam. Prvky, ze kterých byla složena pocházejí především z archaické a básnické řeči a - tyto elementy byly velmi často beze smyslu zkombinovány. Jména dětí byla obvykle složena ze jmen otce a matky, stejně jako to dělají současní majitelé závodních koní. *Names which contain the elements Brand, flame, Sword, Cytel, cauldron, are Scandinavian, while those in -nand, bold, e.g. Ferdinand are continental and of rare occurrence in Anglo-Saxon.*¹⁶⁾

Teutonický systém jmen byl rozšířen v celé Evropě, nejdříve Vikingy a později udatnými normanskými rytíři. Proto např. slavné jméno Roderick můžeme najít jak na území Walesu (Prothero, Ryrie, Prytherick), tak až v Rusku (Rurik). Umožnilo vznik jmen národních hrdinů jako je třeba španělský Cid (Don Rodrigo).

Prvky užitě při tvoření teutonických jmen spadají do několika různých skupin jako je božstvo a nadpřirozené bytosti, zvířata, abstraktní myšlenky, zbraně a další. Nejvýznamnějšími prvky jsou *God, Ans a Ing*. *God* se stal identickým s *good* a dodnes se objevuje jako druhý element mnoha anglických příjmení – Wingood, Osgood, Hosegood, Horsegood... Předpona *Ans* se objevovala ve třech formách. Ve skandinávštině jako *As*, Anglosaská *Os* a německá *Ans*.

Vládci lesa byli pro Teutony medvěd a divočák, v souvislosti s tím pozorujeme zvláštní jev. Obvyklé *Beorn* v anglosaských jménech znamená válečník, zatímco ve skandinávštině a germánštině medvěd. Stejně běžné *Eofor* pro Anglosasy a Germány představuje divočáka, ale pro severany válečníka. V obou případech jeden jazyk personifikoval hrozné zvíře do lidské bytosti. Jakýkoliv držitel příjmení Marnard nebo Everard znamená tedy

¹⁶⁾ Weekly, E., 1917, s.28

původně silný medvěd nebo divočák, nebo udatný válečník, podle toho, zda jsou jeho předkové čistě anglosaského nebo i evropského původu.

Anglosaské *Wulf* se v počáteční pozici objevilo v mnoha jménech – *Woulfgar, Wulfred, Wulfric, Wulfstan*. Ve skandinávštině počáteční písmeno zmizelo, např. *Ulph, Uffendell* (synonymum *Wulfendala*). Ve francouzštině bylo počáteční *w-* nahrazeno *g-* nebo *gu-*, např. *Golfier* (*Wulfhere*). Dvě obzvláště význačná anglosaská jména jsou *Earnthur*, keltské *Arthur*, a *Earncytel*, nyní *Arkell, Arkle, Argles, Arkcoll* apod.

Mnoho anglosaských jmen obsahuje pojem války nebo boje (prvky *Bead, Gund, Heath, Hild, Wig*); stejně tak se jich mnoho odvodilo z útočných a obranných zbraní – *`Esc, spear (ash), as in Escwine (Ashwine), Bil, word, as in Bilheard, Helm, helmet, as in Helmer, Rand, shield, as in Randwulf.*`¹⁷

S usilováním o mír byly spojené důležité elementy jako *Burg* (útočiště, hrad), a *Mund* (ochrana) a od toho odvozená jména *Burgheard* (*Burchard, Burchett*), *Wilburg* (*Wilbur*) nebo *Athelmund* (*Almond*).

Z anglosaských jmen která přetrvala jen zřídka vznikly odvozeniny. Výjimkou byla ta, která měla odpovídající jméno ve staré francouzštině. Proto *Rawle, Rawlins, Rawkins* apod. pocházejí z francouzského *Raoul*, starogermánského *Radwulf*; a *Tobbs, Tibbets, Tibbles* apod. z francouzského *Thibaut*, starogermánského *Theodobald*. Od doby záboru byla oblíbená francouzská jména germánského původu (*William, Robert, Richard*) nebo jména biblická (*Thomas, John, Peter*). V podstatě všechna anglická příjmení křesťanského původu z období po dobytí nemají přímé nebo vědomé spojení s anglosaskými a keltskými příbuznými. Tisíce anglosaských jmen se uchovala mezi rolníky, a většina z nich dodnes existuje. I přesto byla ale ovlivněna normanskou výslovností – v průběhu období formování příjmení byla francouzština oficiálním jazykem a velká část populace byla bilingvní.

7.2 NORMANÉ

Staří Normané ke svým jménům připojovali předponu *Fitz*, vzniklou deformací slova *Fils* (z latinského *Filius*), tvar jejich jména pak byl např. *Fitz – Gilbert*. V Anglii představili příjmení normanští baroni. Jen několik z nich bylo vlastníky dědičného příjmení ještě před dobytím Anglie a ve většině případů tato jména nebyla stará více než jednu nebo dvě generace – příkladem rodin s fixním a dědičným příjmením ještě z dob před zábořem je např. Warren, Mortimer či Vernon. V tomto období a ještě dlouho poté byla příjmení spojená s baronskými rodinami. Přesto i v těch nejvyšších vrstvách společnosti mnoho lidí příjmení nemělo a rozlišovali se pouze nedědičnými přezdívkami, některým stačilo za své jméno přidat své povolání – Gerold the steward, Baldwin the sheriff. *William the Conqueror's sons were distinguished merely by nicknames: Robert Curthose (short trousers), William Rufus (red hair) and Henry Beauclerk (fine clerk).*¹⁸⁾ Královská rodina se neřídila novou módou dědičných příjmení. Ba naopak její členové patřili k posledním, kteří si tato jména osvojili.

Když si normanští velkostatkáři začali přivlastňovat příjmení, nejčastěji převzali název místa, kde bylo největší rodinné sídlo. Nejvíce anglo-normanských příjmení z vyšších vrstev bylo odvozeno především od francouzských místních názvů. Přestože ta příjmení, která spojovala rodinu s její příslušností k Francii byla velice prestižní, mnoho Normanů i tak převzalo jméno od nově nabytých statků v Anglii. V období nejistých poměrů po záboru pomáhala dědičná příjmení objasnit práva vlastníků. To byl možná počáteční impuls k rozvoji příjmení v zemi.

Ve 12. století se stalo prestižní záležitostí hlásit se k předkům, kteří bojovali v bitvě u Hastingsu. Mnohem později se stalo věcí společenské prestiže říkat, že můj předek přišel s Vilémem Dobyvatelem (srovnatelné s americkým

¹⁷⁾ Weekly, E., 1917, s. 38

¹⁸⁾ Redmonds, G., 1997

postojem - můj předchůdce přijel na lodi Mayflower). U Hastingsu bojovalo hodně mužů, ale jen u jejich vůdců je možné zjistit totožnost ze současných nebo nedávných pramenů. Identita patnácti vojevůdců je jistá a dalších čtyř téměř určitá. Zřejmě jen William Malet má potomky v mužské linii až do současnosti.

Jediný kompletní dokument, který o normanských rodinách pod vládou Viléma Dobyvatele máme, je Domesday Book z roku 1086. Malý počet záznamů z období prvních dvou století po dobytí zabraňuje objevení spolehlivých důkazů o následujících generacích jmenovaných v Domesday Book. Většina důkazů je o baronských rodinách, jejichž jméno se objevilo v kronikách nebo o těch, kteří darovali velké dary domům božím. V ostatních případech můžeme poukázat na kontinuitu rodinného jména dokonce i když není známý přesný vztah mezi generacemi.

Normanská šlechta samozřejmě pocházela především z Normandie. Díky bojům nebo kariéře v královské vládě někteří velitelé jako např. Geoffrey de Mandeville nebo Robert D'Oilly získali velké bohatství a významnou pozici. Normanský zábor byl pro poraženou stranu traumatizující záležitostí. *'In the twenty-first year of King William's reign there was hardly a nobleman of English descent left in England, but all were reduced to servitude and mourning, so that it was a disgrace to be called an Englishman.'* Normané ani neuzavírali sňatky s Angličany, chtěli udržet svou rasu čistou.

Častá změna jmen v té době byla způsobena neschopností plodit mužské dědice. Baronské linie nepřetrvávají do dnešní doby. Tam, kde potomci těchto rodin mohou být prokázáni, se jedná obvykle o mladší větve. Jednou z nejvýznamnějších a nejdéle přetrvávajících normanských baronských rodin byla rodina Percy - William de Percy měl odpovědnost za bezpečí hranic proti Skotům. Drželi čelní pozici na severu Anglie. Přestože z období normanské Anglie nepřetrvaly žádné rody, šlechtické rodiny si byly vědomy své rozšířené příbuznosti. kvůli sporům vedených o znalost dlouholeté rodinné historie. Tato znalost byla důležitá při uzavírání manželství a ponechání majetku.

Prvorozenost byla akceptovanou formou dědictví, ale mnohdy mužské linie často selhaly a tak mladší větve rodiny zastaly jejich místo. Po dlouhou dobu nebyla příjmení dědičná. Některá se přestala po jedné či dvou generacích používat ve prospěch ostatních a mladší větve rodiny někdy přejaly jiné příjmení než bylo v jejich mužské linii. Příležitostně syn přijal matčino jméno poté, co zdědil její půdu. *Thus the son of Eustace FitzJohn by his first marriage to Beatrice de Vesci took the name of William de Vesci; the son of Eustace's second marriage was known as Robert FitzEustace.*¹⁹⁾ Potomci mnoha normanských rodin vlastnicích půdu mohou být vystopováni až do současnosti pomocí ženských linií.

7.3 OBDOBÍ DO 17. STOLETÍ

Z historických výzkumů je zřejmé, že počet populace se ve 12. a 13. století zvyšoval. V důsledku „černé smrti“ v letech 1348-50 však dramaticky klesl. Mnoho historiků věří, že v roce 1300 měla Anglie šest milionů obyvatel a po roce 1380 se tento počet snížil na méně jak polovinu. Tento trend pokračoval dalších sto let a počet obyvatel tak klesl až na méně jak dva miliony. Důsledek dramatického snížení populace byl, že mnoho příjmení zaniklo stejně rychle jako bylo stvořeno. Přestože populace té doby byla mnohem nižší než je teď, Anglie měla mnohem širší škálu příjmení v právě této době než ve stoletích pozdějších. V roce 1640 dosahovala populace Anglie pěti milionů, ale nepřineslo to odpovídající nárůst počtu příjmení.

S rozšiřováním rodinných jmen tato někdy převzala novou formu. Většinu těchto změn je lehké objevit, jedná se o jemné odlišnosti ve výslovnosti nebo pravopise. Někdy ale tyto změny byly tak dramatické, že pokud nemáme důkaz to prokázat, těžko bychom věřili, že skupina takových jmen má společný

19) Hey, D., 2000

původ. *"It is not at all obvious at first sight that Oldroyd and Olderhead were originally the same name or that Cowgill could become Coldhill."*²⁰⁾

Přestože mnoho zjevných změn bylo pouze špatně zapsáno úředníky, mnoho příjmení se změnilo již napořád. Některé změny byly nepatrné (výpadek aspirovaných hlásek nebo souhlásek jako třeba koncového d, t), ale jiné byly závažnější a to díky odlišným řečovým zvykům jednotlivých oblastí, kam se rodina nebo jednotlivec přestěhoval. Noví sousedé si jméno přistěhovalce změnili tak, aby jim dobře a srozumitelně znělo.

Významným prvkem porevolučního rozvoje bylo užití příjmení jako křestních jmen. *"One of the earliest examples noted is Lord Guilford Dudley, son of the Duke of Northumberland and husband of Lady Jane Grey, whose mother's maiden name was Guilford."*²¹⁾ Za vlády Alžběty se toto stalo obvyklé mezi nižší šlechtou vlastníci pozemky a teprve až v 19. století to začala napodobovat střední třída. Některá z nejvíce aristokratických příjmení jako např. Percy, Sydney, Seville, Russell, Howard apod. se v té době stala nefalšovanými křestními jmény.

16. století bylo obdobím velké imigrace. V letech 1540-1600 přes padesát tisíc mužů, žen a dětí překročilo Lamanšský průliv a usadilo se v Anglii, převážně v Londýně nebo menších městech a vesnicích v Kentu a východní Anglii. Mnoho z nich muselo opustit svou zemi kvůli náboženské perzekuci. Anglická vláda je přivítala hlavně pro jejich řemeslnické a obchodní schopnosti. Některé tyto rodiny mohou být nalezeny díky svým odlišným jménům, ale mnoho z nich brzy přijalo jeho poangličtěnou formu. Období vlády Tudorců a Stuartců poskytlo některým rodinám příležitost vzestupu na společenské stupnici. Nejúspěšnějšími byly rodiny Sidney, Hobart či Moreton. Příjmení královské rodiny Stuartců bylo odvozeno od jejich dědičné funkce úřadu hospodářského správce, kterou zastávali od 11. století v provincii Brittany. Královskou rodinou ve Skotsku se stali ve 14. století a

²⁰⁾ Redmonds, 1997

²¹⁾ Withycomber, E.C., 1950, s.32

v roce 1603 skotský král Jakub VI. nastoupil na anglický trůn jako Jakub I. Ten měl snahu upozorňovat, že mnoho lidí s příjmením Stewart získalo své příjmení nezávisle a bez spojitosti s královskou rodinou.

Z let mezi obdobím formování příjmení a současností nejsou záznamy tak obsáhlé, nicméně i tak máme k dispozici enormní množství údajů. Nejvýznamnějším zdrojem jsou záznamy o placení daní z ohniště z období vlády Karla II. Tyto záznamy se dochovaly z většiny území Anglie a Walesu. Daň z ohniště nebo z komínů byla vybírána dvakrát do roka v letech 1662 až 1688. Každý člen domácnosti platil podle počtu ohnišť v domě, pokud nebyl zproštěn platby z důvodu chudoby – což byla asi třetina obyvatel – takže některá jména vlastně nebyla podchycena. Dalšími zdroji jsou vojenské spisy. V roce 1642 museli muži od 18 let výše podepsat prohlášení, že budou loajální k náboženské reformaci provedené anglikánskou církví a tam, kde se tento seznam dochoval, se zdá být poměrně detailním.

Tyto zdroje nám umožňují zjistit typická příjmení a jejich rozmístění na území Anglie v 17. století.

VÝCHODNÍ ANGLIE

- Cobbold - příjmení, které se vyskytuje jen v této oblasti, odvozeno ze staroanglického osobního jména, dnes nejlépe známé jako část jména pivovaru v Suffolku
- Abb(e)s – zkrácená forma ženského jména Albrei nebo Aubrey
- příjmení odvozená z místních názvů míst nejsou tak běžná jako v jiných částech Anglie, např. příjmení Brundich (odvozené ze jména vesnice v Suffolku)

- topografické jméno* silně spjaté s touto oblastí je Ling. Členové této rodiny jsou hlavními aktéry v knize G. Ewarta Evanse *Ask the Fellows who Cut the Hay*, která se odehrává ve vesnici Blaxhall v Suffolku
- další příjmení silně spjatá s východní Anglií: Chittocke, Cuttings, Downings, Woolnoes (Woolnoughs)
- Folkard nebo Fokard. Goymer, Scotchmer, Kerridge a Wiffin jsou příklady východoanglických jmen pocházejících ze staroanglických osobních jmen.
- jména označujících povolání: Botwright (výrobce bot) nebo Catchpole (výběřčí daní), v 17. století bylo velmi běžné příjmení Ke(e)ble (výrobce nebo prodejce obušků)

HAMPSHIRE A BEDFORDSHIRE:

- místní jména: Bulbeck, Diaper nebo Dyaper, Pewsey – odvozena od míst ve Francii. Od míst v Hampshiru je to Harfeild, Harfell, Winckworth.
- ze staroanglických osobních jmen: Budd, Drew, Eedes (Eades, Edes), Gass, Godwin nebo Goodwin, Godden, Gooding, Noyes, Osgood, Osmond
- přezdívky: Bastard, Faithfull, Moth a Wisdom, Beane (označující milého, příjemného člověka), Chubb (pro líného člověka nebo prostřáčka), Blanchard (znamená bílé vlasy), Keepen (Keeping, Kippen - označení tlustého člověka)
- jména odvozená ze zaměstnání: Dicker nebo Dicher, Goater nebo Goter, Hooker, Bargent (Baren, Bargin – obchodník, kupec), Booker (písař), Bushell (ten, kdo šil na míru), Talmage (ze starofrancouzského slova označujícího batoh, ruksak), Treadgold (ten, co vyšívá)

* jméno odvozené od společných znaků krajiny (most, brod, zeleň, kopec, les)

- některá ne tak častá příjmení: Bagin(e), Byi, Caute, Cawt, Clungeon, Glasspoole nebo Glaspell, Holdipp, Kinchen nebo Kenchen, Mowd(a)y, Qualett, Scullard, Sherryer, Strugnell, Taplin, Tribb, Tribbick, Trebeck, Truddle, Trusler, Weekes, Bunyan, Empey, Freelove, Samms, Hebbs, Abbis, Thody, Bithwray, Branklin, Deamer, Negus, Yarrell

HEREFORDSHIRE

- jména odvozená od míst s velšskou hranicí: Bodenham, Lingen, Maund, Wigmore, Kinnersley, Mutlow, Berrington, Crowles, Brace, Millichap, Apperley
- další jména odvozená od míst: Colcombe, Dubberley, Eckley, Greenly, Ketherow, Kidley, Kirkewood, Mon(n)ingham, Venmore
- z osobních jmen pocházejí: Addis nebo Addice, Gunter, Mayo, Stallard
- z přezdívek: Careless, Chinn, Crump (od slova crooked – křivý), Deeme (od judge – soudce, rozhodčí), Munn (od monk – mnich)
- jména odvozená z povolání: Trunter (posel, přepravce)
- další příjmení, která se neobjevují ve slovnících: Hannis nebo Hennis, Jauncey, Kyrle, Passey, Pember, Scandret(t), Vobe

WESTMORLAND A LINCOLNSHIRE

- místní jména: Adamthwaite, Birkbeck, Blenkarn, Bousfield, Branthwaite, Cliburn, Copeland, Douthwaite, Gaskill, Kendall, Lowther, Martindale, Murthwaite, Salkeld, Threlkeld, Ubank, Warcop (tato příjmení pocházejí od rodin z Westmorlandu nebo Cumberlandu) ; ze severního Yorkshiru pochází Blenkinsop, Teasdell, Lancaster, Owthwaite, Furness, Fawcetts, Dent, Bland, Pickering
- další jména odvozená od míst: Birkett, Crosby, Sowerby, Fallowfield, Fothergill, Morland, Orton, Raisebeck, Thornborow, Thwaites, Wharton, Aiskill, Brunskill, Cloudsdayle, Crakenthorp, Garthwaite, Gowthorp, Hastwhittle, Hayton, Howgill, Lickbarrow, Railton, Yarre

- mnoho jmen z Westmorlandu končí na -son (Dennison, Harrison, Hewitson, Nicholson...)
- jména odvozená z povolání: Bowman, Farar nebo Fairer, Hoggert, Steadman, Twentyman
- z přezdívek pochází Noble, Rudd, Raickstray (vydřiduch)

LINCOLNSHIRE

- místní jména: Barkwith, Brumby, Bucknall, Cawkwell, Elsham, Keal, Luddington, Lusby, Mumby, Pinchbeck
- z vedlejších hrabství: Markham (Nottinghamshire), Padley (Derbyshire), Kelke (Yorkshire), Seagrave (Leicestershire)
- ze starých osobních jmen: Christian, Frow(e), Gamble, Otter, Pell, Sewell, Uttinge, Jeckell nebo Jeckill
- přezdívky: Codd, Coy, Crust, Good, Petch (hřích), Winter (smutný, sklíčený)

7.4 19. A 20. STOLETÍ

Identifikace rodinného jména záleží na určení zeměpisného rozmístění jména v různých časových obdobích a na genealogickém výzkumu k prokázání původu. Telefonní seznamy jsou nejprístupnějším zdrojem k určení současného rozmístění příjmení – v roce 1991 mělo 90% britských domácností telefon. Jednoduché spočítání všech telefonních hesel může přinést překvapující závěry. Patrick Hanks s použitím telefonních seznamů z let 1980-81 zjistil, že i přes nestálost migrace a sociální zvraty bylo rozmístění mnoha příjmení stejné v roce 1980 jako v roce 1890. Z toho vyplývá, že jméno dnes shluknuté v určité lokalitě buď odtud pochází nebo se sem dostalo v období formování dědičných příjmení; jinak se jedná o velmi řídké jméno odvozené od jedné rodiny, která se odstěhovala ze své původní oblasti.

Telefonní seznamy a rejstříky občanů o narozeních, svatbách a úmrtích také poskytují informace o zeměpisném rozmístění příjmení imigrantů, kteří zde žili od začátku 19. století. Počet židovských imigrantů nepřetržitě rostl v období vlády královny Viktorie. Hlavně v letech 1880-90, kdy tisíce rodin hledali útočiště před pronásledováním v Rusku, Polsku, Litvě a jiných částí ruského impéria a poté znovu ve 30. letech 19. století při úprku před nacisty. Některá židovská příjmení je jednoduché vystopovat, jiná však byla změněna na podobně znějící anglická jména nebo se změnila úplně. Příjmení přistěhovalců z Britského společenství národů je ještě těžší identifikovat, neboť mnoho z nich přijelo a již vlastnilo anglická jména. Někteří majitelé osobitého příjmení odvozeného od anglických vesnic a osad se prokázali jako potomci afrických otroků, kteří byli dovezeni do Antil a bylo jim dáno jméno vlastníka otroků, jehož rodina pocházela z Anglie. *For example, Comberbatch, a surname which is derived from a village in Cheshire, is a very common name in Barbados and has been reintroduced into England by West Indian immigrants.*²²⁾ V Leicesteru, Bradfordu, částech Londýna a určitých lidnatých oblastech patří asijská jména mezi nejběžnější v místním telefonním seznamu. Mnoho příjmení z indického subkontinentu mají stejně tak určena původ a současné rozmístění jako anglická jména. Protože imigranti mají tendenci se shromažďovat, jejich typická příjmení jsou dnes omezena na konkrétní oblasti Velké Británie.

Telefonní seznamy, volební výkazy, výsledky a záznamy o sčítání lidu a záznamy o evidenci občanů jsou nejvýznamnějšími zdroji při vyhledávání zeměpisného rozmístění příjmení v 19. a 20. století. Mapy, které jsou zhotoveny k rozmístění méně používaných jmen obvykle ukazují, že příjmení jsou stále překvapivě soustředěna blízko jejich místa původu ve středověku. Dokazují, že přestože menšina obyvatel byla mobilní, většina lidí zůstala v dosahu několika málo mil od jejich místa narození.

²²⁾ Hey, D., 2000, s.140

8. ROZLIČNÉ PŮVODY PŘÍJMENÍ

Přestože je docela dobře možné dokázat původ v elkého množství příjmení, je nemožné říci jednotlivému člověku z čeho bylo odvozeno právě to jeho. Navíc existuje mnoho jmen, která mají dobře ověřené etymologie, a jiná, mající vedlejší původ těžko rozpoznatelný při pouhém povrchovém pozorování. Někdy je rozmanitost možností původů evidentní. *'The common name Burnett may be 1. baptismal, for Burnard, Bernard, 2. a nickname, dim of brown, or from the material called burnet, 3. a nickname, brown head, 4. local, at the burn head, 5. local, at the burn gate.'* ^{surnames, 309} *'There are four origins of Perry, 1. for Peter of Pierre, 2. for Peregrine, 3. for Welsh Perry (Harry), 4. local, at the pear-tree.'* ²³⁾

Existuje mnoho rozšířených příjmení s více zřetelnými původy – Low, Drew, Wynn, Angell, Hogg, Ware, Perry apod. Mnoho běžných jmen jako Carter, Cooper, Tucker jména ne tak běžná prostě pohltila – např. Cooper nahradilo příjmení Couper, Cowper, Kooper. Můžeme najít mnoho jmen imitujících pravopis příslovcí, spojek a citoslovcí nebo části sloves: While – Wile, Whence – Wence, Would – Wood. Velká skupina příjmení zakončených na –ing vždy přitahovala mnoho sběratelů a nadšenců. Je pravděpodobné, že nějaké z nich bylo skutečným přítomným přičestím. Mnoho z nich je anglosaskými patronymiky jako např. Biling, Golding. Většina z nich je možná důsledkem vulgární tendence přidávat za konečné –n písmeno –g, jako třeba ve slově kitching. Je také možné, že původ několika jmen zakončených na –ing je v abstraktních podstatných jménech.

²³⁾ Weekly, E., 1917

9. VÝVOJ PŘÍJMENÍ NA BRITSKÝCH OSTROVECH

9.1 VELŠSKÁ PŘÍJMENÍ

Je zajímavé, že mnoho moderních příjmení odvozených ze starých velšských osobních jmen se objevilo v Anglii, kde se stala dědičnými již ve 14. století i dříve, zatímco dědičná příjmení v oblasti Walesu jsou záležitostí období po 16. století. Častý typ velšského příjmení je patronymikum (Madoc ap Jevan ap Jorwerth = Madoc, son of Evan, son of Yorwerth). Za vlády Jindřicha VIII. se příjmení začala dědit mezi velšskou nižší šlechtou a tento zvyk se pomalu šířil mezi obyčejné lidi. Dokonce ještě v 19. století nebylo běžné vzít si otcovo křestní jméno za svoje příjmení (William Roberts son of Robert Williams). *The three sons of Evan Thomas and Gwen Jones were known as Howal Thomas, Hugh Evans and Owen Jones, surnames derived from the father's surname, from his christian name, and from the mother's surname.*²⁴⁾ V 19. století vysoká frekvence příjmení jako Jones, Williams apod. způsobila potřebu dalšího rozlišení a tendenci vytvářet dvojité příjmení s přidáním předpony názvu domu, hrabství či matčina příjmení (Cynddylan Jones, Rhondda Williams). Následující generace používali spojovník (Nash-Williams).

9.2 SKOTSKÁ PŘÍJMENÍ

Nejranější skotská příjmení jsou z období vlády Davida I (1124-53) a byla normanská: Robert de Brus, Robert de Umfraville, Gervase Ridel atd. Ve Skotsku je mnoho jmen z doby před 15. a 16. stoletím nezdokumentovaných. Mnoho místních příjmení bylo odvozeno z míst ve Skotsku. Gaelská příjmení se též vyskytovala, tvořila však vzácnou menšinu (Fergus Mac Dowilt, Macrath ap Molegan, Huwe Kenedy, Dovenal Galbrathe).

²⁴⁾ Reaney, P.H., 1997

Příjmení Skotů žijících v nížinách mají stejný základ s anglickými, přestože se stávaly dědičnými mnohem pomaleji. Ve Skotsku bylo běžné, že statkář převzal své jméno od svého pozemku, který byl často pojmenován po svém majiteli. *'The lands of Hugh de Paduinan (1165-73) were called from him villa Hugonis or Huwitston 'the estate of Hewitt', a pet-form of Hugh.'*²⁵⁾ Ve vysočinách se dědičná příjmení vyvinula později. Systém klanů způsobil, že velké množství lidí mělo stejné jméno, ale ne své charakteristické příjmení. Touha po ochraně v bouřlivých časech způsobila, že se muži připojili k mocnému klanu a převzali jeho jméno.

V 18. století začala gaelská jména pomalu pronikat do nížin. Byla často poangličťována a překládána (Livingstone – Mac Levy, Cochrane – Maceachrain, Macdonald – Donald, Donaldson).

Novodobý držitel příjmení nějakého klanu nemusel nutně být jeho pokrevním dědicem. Ani gaelské nebo anglické příjmení neprokazuje rodový původ. Keltské příjmení mohlo vzniknout téměř bez keltských rysů, zatímco muž s anglosaským jménem mohl být téměř ryzí Kelt.

9.3 IRSKÁ PŘÍJMENÍ

Postupné vpády do Irska, které vyvrcholily definitivním zničením gaelského řádu a dlouhodobou podřízeností irského lidu společně se zakládáním plantáží nových usedlíků i infiltrací Angličanů do obchodního života země způsobily, že jsou irská jména více smíšená než jména jiných národů s ne tak narušovanou historií. Před začátkem používání příjmení existoval v Irsku systém jmen klanů. Skupiny rodin byly známy pod společnými klanovými jmény jako Dal Cais, Clann Cholgain, Cinel Eoghain apod.

V Irsku se příjmení objevila v polovině 10. století, bylo vlastně jednou z prvních zemí, která přijala systém dědičných příjmení. Jednalo se o patronymika tvořená přidáním předpony *O* nebo *Ua* ke jménu prarodiče nebo

²⁵⁾ Reaney, P.H., 1997

předpony *Mac* ke jménu otce. Tvrdí se, že příjmení v Irsku představil král Brian Boru (1002-14), ale ani on ani jeho synové neměli dědičná příjmení. Až za doby jeho vnuků příjmení O'Brien začalo existovat. Anglo-normanská invaze do Irska měla podobný efekt jako normanský zábor v Anglii. Byla představena nová osobní jména a typy příjmení. Někteří Normané převzali jména od irských míst - John de Athy, Adam de Trim...

Seznam přibližně 1. 500 dublinských příjmení z konce 12. století obsahuje téměř stejná jména jako anglický seznam z téže doby. Jen příjmení Padin, Cullin a Gillamorus jsou čistě irská. Jedním z výsledků anglo-normanského osídlení byly dva tvary příjmení. Někteří angličtí usedlíci přijali jména irská. Zákon z roku 1366 nařizoval: *'every Englishman use the English language, and be named by an English name, leaving off entirely the manner of naming by the Irish.'*²⁶⁾ Každý Ir si musel pod hrozbou pokuty osvojit příjmení odvozené od anglických měst (Sutton, Chester, Kinsale), od barev (White, Black, Brown), dovedností (Smith, Carpenter) nebo názvů zaměstnání (Cook, Butler).

Po revoluci v roce 1688 se stejně jako ve Skotsku zvýšil počet irských příjmení změněných na anglická (Cobhthaigh – Coffey, Cowie, Cowhey). Prvky O' a Mac se často vypouštěly (O'Mulryan – Ryan). Jména se překládala, získávala podobu známějších příjmení nebo se přizpůsobila cizímu jménu. Tato příjmení pak irští imigranti rozšířili do Anglie, Skotska a Ameriky, kde se později často zkomolila ve výslovnosti a pravopise, a tak ještě zkomplikovala pátrání po jejich původu.

9.4 MANSKÁ PŘÍJMENÍ

Příjmení obyvatel ostrova Man odráží historii ostrova. V 5. století bylo Irsko i tento ostrov obydlen Skoty, od kterých Skotsko odvodilo svůj název.

²⁶⁾ Reaney, 1997

V 9. století si ostrov podmanili Seveřané. V roce 1266 Norsko postoupilo ostrov Skotsku, kterému patřil asi sto let, i přes občasnou vládu Angličanů. Skandinávští usedlíci, již zčásti ovlivnění Kelty, se navzájem ženili s rodnými Gaely a přidávali tak severský jazyk ke keltským osobním jménům. Rodová jména se tvořila přidáním předpony *Mac* ke jménu otce. Irské *O'* se neujalo.

Z novodobých příjmení se odhaduje, že 68% je čistě keltského, 9% skandinávského, 6% keltsko-skandinávského, 5,4% anglického, 3,3% anglicko-keltského a 1,3% anglicko-skandinávského původu. Předpona *Mac* během dalších sta let téměř zmizela. Ve výslovnosti bylo toto *Mac* nepřízvučné a poslední souhláska měla sklon splývat s první souhláskou následného osobního jména.. Stala se tak počáteční souhláskou příjmení, kde se *Mac* ztratilo. Z toho důvodu jsou pro manská příjmení charakteristická počáteční písmena C, K nebo Q (Caine – MacCathain, Kay – MacAedha, Quine – MacCuinn).

10. PŘÍJMENÍ JAKO VLASTNÍ JMÉNA

Vlastní jména mohou být definována takto:

*'A proper name is a word group of words recognized as indicating or tending to indicate the object or objects to which it refers by virtue of its distinctive sound alone, without regard to any meaning possessed by that sound from the start, or acquired by it through association with the said object or objects.'*²⁷⁾

*'Proper names are signs like London, England, John a Anderson. And these signs are to be compared with and marked off from common nouns (common names) or appellatives.'*²⁸⁾

²⁷⁾ Gardiner, A., 1954, s.43

²⁸⁾ Sverenson, H.S., 1963, s.20

kdybychom přehodili písmena v příjmení pana Smitha a místo toho ho oslovovali pane Thimsi, kdyby všem, kdo s ním přijdou do kontaktu, byla tato změna sdělena. Všechny znaky jsou ale nahodilé a to jak z hlediska synchronního tak genetického (s výjimkou znaků onomatopoických).

Podle Gardinera příjmení nejsou čistě nahodilá, ale předávají se automaticky a povinně z otce na syna. To znamená, že to nejsou rodiče, kdo rozhodují, že jejich syn bude nosit otcovo jméno, ale stát. Ten rozhodl zda dítě má mít otcovo příjmení.

Podle B. Russella nejsou příjmení méně nahodilá než jména křestní. Přestože jsou příjmení obvykle děděna, mohou být přijata tzv. *deed poll* - tedy oficiální a legální změnou jména. Jméno jednotlivce je v právním smyslu cokoliv, o čem dotyčný veřejně prohlásí, jak chce být osločován. V Russellově pojetí jsou všechna vlastní jména nahodilá a v tom se liší od ostatních znaků.

J. S. Mill rozlišuje mezi jmény bez a s doprovodným významem. Konotativní termín je podle něj ten, co označuje předmět a současně naznačuje některé jeho rysy a charakteristiky. Mill tvrdí, že vlastní jména nejsou konotativní, označují jedince, které jimi oslovujeme, aniž by naznačovala rysy těchto jedinců. Protože konotace je u něj spjatá se sdělováním informací a vlastní jména nejsou konotativními, nesdělují tak podle něj informace. Kdyby však slova jako Napoleon, Wellington a Waterloo nesdělovala informace, proč by tedy učebnice dějepisu obsahovaly věty jako *Napoleona porazil Wellington u Waterloo*? Vlastní jména jsou podle něj nevýznamovým prvkem, který si ve své mysli spojujeme s myšlenkou předmětu. Nemohli bychom ale mít představu o dívce, pokud bychom neznali význam slova dívka a současně kdyby slovo dívka nemělo význam.

Další teorie zastává názor, že vlastní jména mají větší význam než jiné znaky a že jejich význam je nekonečný. Tato teorie vznikla z popletení si významů znaků a toho, co si pod tím představíme. V určitém smyslu je správné

označit obsah označovaného předmětu vlastního jména za nekonečně bohatý. A tak může například obsah slova Kodaň, označení města Kodaň, mít nekonečně významů v tom smyslu, že toto město může podléhat nekonečně mnoha analýzám. Na druhé straně je mnoho vlastních jmen, která neoznačují nic, a tak jejich obsah označovaného předmětu není nekonečný, ale žádný. Zastánci této teorie tvrdí, že čím speciálnější slovo je – tedy ke kolika méně objektům se vztahuje – tím má větší význam. A protože vlastní jména označují jen jeden objekt, mají důležitější význam než ostatní znaky. Srovnáme-li ale například slovo doutník, pod kterým si můžeme představit více druhů, se slovem Churchill, je jasné, že jméno Churchill nemá více významů.

Otázka, zda jsou vlastní jména individuálními jmény, byla diskutována v dílech A. H. Gardinera. Ten tvrdí, že bychom měli zabránit tomu, aby se příjmení jako Boileau, které slouží k označení dvou členů rodiny Boileau, považovala za homonyma. Jako důvod uvádí, že se nevyskytla žádná záměrná pojmenování k ospravedlnění takovéto interpretace. Jména nejsou jen nahodilá. Říká: *'It is a little difficult to see what the notion of arbitrariness has to do with questions of homonymity, for a homonym, is a word that has the same sound as another, but a different sense.'*²⁹⁾ Například jméno Anderson, i když je označením mnoha jedinců, je pouze znakem, zatímco křestní jméno John je označením tolika znaků, kolik osob je vlastníkem tohoto jména. Anderson je tedy běžné jméno v tom smyslu, že ho vlastní mnoho jednotlivců, kterým je toto jméno společné. Gardiner tak příjmení klasifikuje jako běžná vlastní jména společně s určitými jinými znaky. Ta ale nejsou běžná ve srovnání například s obvyklými slovy kůň a strom. Jednotlivé entity jako je kůň jsou společně spojeny hmatatelnými podobnostmi, které můžeme shrnout abstraktním termínem *"horsiness"*, zatímco různí nositelé příjmení Anderson nemají odpovídající znaky, které by bylo možné shrnout pod termín *"Andersonness"*.

²⁹⁾ Sverenson, H.S., 1963, s.71

Jedinou podobností mezi nositeli stejného příjmení je společné vlastnictví určitého významového slovního zvuku.

Vlastní jména jsou znaky s charakteristickými rysy. Ty ale nejsou ani více ani méně zajímavější než rysy jakékoliv jiné třídy znaků. E. Weekley je toho názoru, že úloha vlastních jmen při vytváření slovní zásoby byla v minulosti nedoceňována. Mnoho slov, jejichž původ nenalezneme ani v oxfordském slovníku, je podle něj personifikovanými osobními jmény.

11. KLASIFIKACE PŘÍJMENÍ

Příjmení se dělí do čtyř skupin:

1. Local surnames (místní příjmení)
2. Surnames of relationship (příjmení založená na příbuzenském vztahu)
3. Surnames of Occupation or Office (příjmení označující povolání)
4. Nicknames (přezdívk)

Přesné a úplné dělení není možné. Jména jsou osobním, intimním vlastnictvím, nebyla vytvořena podle žádných pravidel, ale k uspokojení okamžité potřeby. Zejména přezdívk byly často výsledkem spontánní reakce na konkrétní příležitost. Některá příjmení označující povolání, jako Abbot, Bishop, Cardinal a King, jsou často přezdívkami. *'Ralph Vicar was a glassworker, not a clergyman, and is also called Verrer.'*³⁰⁾

Jedno moderní jméno může patřit do více skupin – příjmení Low může být skandinávská přezdívka pro malého muže, zdvojnásobení od jména Laurence, ale i místní jméno odvozené od slova hlāw – hill. Stejně tak Waller může být přezdívka, jméno označující povolání (stavitel zdi) nebo též jméno místní (ten, co žije u zdi). Je tedy nemožné příjmení jednoznačně zařadit.

11.1 MÍSTNÍ PŘÍJMENÍ

Tato nejobsáhlejší skupina příjmení je odvozena od místních jmen a názvů. Naznačují místo, kde člověk vlastnil půdu nebo místo, odkud pocházel či v současnosti žil. Většina z nich je odvozena z angličtiny. Skotským a francouzským oblastem původně předcházely předložky *de*, *at*, *by*, *in* apod. Po normanském záboru byla obvyklá právě předložka *de*, která se užívala jak před anglickými, tak i francouzskými místními jmény. V těch předložka *de* obvykle splynula se jmény začínajícími na samohlásku – Damerell, Danvers, Disney, Doyley, Daunay; Dash, Daysh, Delafield, Delamere atd. Velké množství francouzských místních jmen označuje sídlo urozených rodin, některá z moderních příjmení pouze poukazují na migraci kupců, obchodníků či dělníků z anglických provincií ve Francii. Nejranější místní francouzská příjmení pocházejí především z Normandie.

Běžná forma místního příjmení se skládá z přídavného nebo podstatného jména, které označuje národnost nebo zemi, provincii, hrabství, město či oblast, odkud jednotlivec pocházel (English, Scott, Breton, Fleming, Irish, Welsh, Norman, Cornwallis...). Toponyma tvořená přidáním *-er* k nějakému místnímu výrazu (Bridger – ten, co bydlí u mostu, , Brooker – u potoka apod.) jsou běžná zejména v Sussexu na počátku 14. století. Jinde už tak častá nejsou.

Je velice těžké vystopovat původ málo známých jmen. *Richard del Helde lived near a nameless slope, or whether at a place called Heald, is not always easy to discover.*³⁰⁾ Pro oblasti Cornwall, Hants, Norfolk, Suffolk, Lincs, Herefordshire, Shropshire, Leicestershire nebo pro velšská hrabství dosud neexistují historické výzkumy místních jmen. Mnoho anglických místních příjmení je odvozeno od malých míst nebo označuje nějaké sídlo u lesa, v bažině, u dubu, jilmu, jasanu apod. Později předložka obvykle zmizela.

³⁰⁾ Reaney, P.H., 1997

V některých jménech se však zachovala – např. Atlee, Byfield, Uphill, Underdown apod.

Absence předložky v raných formách místních příjmení je považována za znamení, že se příjmení stala dědičnými. Tato domněnka ale nebyla nikdy dokázána. Existuje však tolik příkladů, že ztráta předložky se nepokládá za chybu v prepisech či v pravopise. Určitá tendence vypustit předložku tu byla již od roku 1066; od konce 13. století tento jev ještě vzrůstá. *The process had begun in Suffolk and Somerset, was almost completely absent in Lancashire and non-existent in Yorkshire. The de before the surname is in constant use well into the reign of Henry IV.*³¹⁾

Vedle nespočetných jmen vzniklých od názvů měst, vesnic a statků existuje velký počet jmen odvozených buď od vzhledu krajiny (*Hill, Wood, Field*) nebo od specifických budov či jejich částí (*Church, House, Kitchen*). Mnoho takto tvořených slov je zastaralých, někdy přetrvávají jen v místních dialektech. Spojitost příjmení s určitým místním jménem je často nezřetelná díky značnému rozdílu formy a zvuku.

Je třeba si uvědomit, že místní jména a příjmení byla a jsou vyslovována jinak místními obyvateli a outsidersy. *“A splendid example is that of Somerset village of Chedzoy, which educated locals call Chadzee and real locals call Chidgee”*³²⁾ s.5 family Stejně tak, příjmení Bristow je výsledkem dřívější výslovnosti Bristolu.“

V některých případech si příjmení zachovávají zkrácenou místní výslovnost známou jen obyvatelům dané oblasti – např. *Aram (Averham), Anster (Anstruther), Littler (Littleover), Wyndham (Wymondham), Rowell (Rothwell), Startin (Staverton), Sneezum (Snettisham), Bustin (Brislington), Badgery (Badgeworthy), Roster (Wroxeter)*^s. Občas se místní výslovnost nebo

³¹⁾ Reaney, P.H., 1997

³²⁾ Hey, D. 2000, s.5

zkomolenina zdá být až výstřední *Stuckey* (*Stiffkey*), *Escreet* (*Escrick*), *Orlebar* (*Orlingbury*). Jedna skupina místních jmen si zachovala archaickou formu (*Hockenhall* – *Hucknall*, *Keyhoe* – *Kew*), jiná prošla přirozeným vývojem a jejich pravopis se převrátil (*Sapsworth* – *Sawbridgeworth*).

Místní jména se deformují ze všech nejčastěji. Pokud měl emigrant jméno křesťanské nebo jméno označující povolání, aniž by ho příliš změnil, s jeho přijetím neměl ve svém okolí problémy. Pokud nebyla známá jeho přezdívka, byla mu přidělena nová; když se však někdo pokoušel naučit své sousedy jméno vzdálené vesnice, pod kterým byl až dosud znám, byl v těžké pozici. Ke standardizaci pravopisu běžných příjmení sloužila obvykle existence dobře známých měst.

Místní jména se zpravidla komolila tím víc, čím dále byla od domova. Pravděpodobně žádné jméno nemá větší počet forem než *Birkenshaw* – *Berkenshaw*, *Burtonshaw*, *Buttonshaw*, metatezí vzniklé *Briggenshaw*, *Bruckshaw*, *Brokenshire*; změnou *t* na *k* v *Bertenshaw*, *Birtenshaw*, *Burtonshaw*, *Buttonshaw*. Občas se mimoděk překroutila napodobením – *Strawbridge*, *Strowbridge* za *Stourbridge*.

Mezi sufixy místních jmen patří např. *-wood*, *-worth*, *-with*, *-wade*, *-thwaite*, které se často zaměňovaly mezi sebou, ale i s anglosaskou příponou *-ward*. Dále *-fitt* (označující *-field*, *-foot*, *ford*), sufixy s častou záměnou *-cock* a *-cote* nebo *-cott*; přípona *-acre*. Mezi jmény složenými z názvů stromů první místo jednoznačně zabírá dub. Většina vesnic měla starý dub, který sloužil jako šibenice. Ve složeninách se *oak* často stalo *-ack*, *-ick*, *odk*, či *-uck*. Další slovo, které jako přípona mělo velkou spoustu variant a forem, bylo *-thorp* (*Hilldrop*, *Guntrip*, *Westrope*, *Redrup*, *Winthrop*, *Gilstrap*). Dalšími sufixy jsou *-house*, *-land*, *-way*.

11.2 PŘÍJMENÍ ZALOŽENÁ NA PŘÍBUZENSKÉM VZTAHU

Pro tento druh příjmení se často používá název patronymikum – „jména odvozená od otcova jména, od zaměstnání otce nebo jiného mužského předka“. Tento termín ale není přesný, spousta moderních jmen byla totiž odvozena od jmen ženských. V období staré angličtiny byla patronymika tvořena přidáním koncovky *-ing* ke kořenu slova nebo přípony *-sunu* k druhému pádu osobního jména (*Dudding – son of Dudda*).

Existence jmen zakončených na *-son*, častějších na severu, je přičítána skandinávskému vlivu. Např. v Lancashiru je jich jen pětina ve srovnání se Suffolkem. I přes zjevný vliv Skandinávie na severu může být jejich četnost způsobena alespoň zčásti tamním pozdějším vývojem dědičných příjmení. Typickými skandinávskými jmény jsou Gamel, Gille, Ketel, Katelbern, Airic apod. Skandinávská jména byla užívána Normany ve Francii.

Co se týče hlavního města - Londýna - na začátku 12. století zde byla stará anglická osobní jména stále užívána. Stávala se ale stále vzácnějšími a po roce 1200 je už můžeme najít jen příležitostně, s výjimkou některých jmen, která přetrvala a stále se používají. Častá byla příjmení jako Ailward a Ailwin, Brichtmar, Godric a Godwin, Leofric a Leofwin, Wulfric, Wulfweard a Wulfwine. Některá skandinávská jména byla v Londýně běžná ve 12. století.

Je důvod věřit, že staroanglická jména déle přežívala spíše v provinciích než v hlavním městě, kde byla móda zavedená Normany rychle následována a stará jména byla nahrazena jmény normanskými. Ve 12. století Angličané zcela běžně dávali svým dětem francouzská jména, jednalo se o módní záležitost, zatímco existuje jen pár příkladů rodičů s francouzským jménem, kteří dali svým potomkům jméno anglické. Nejčastěji se tak stávalo v rodinách z vyšších společenských vrstev.

V letech 890 až 893 skupina Norů z Irska vstoupila do Yorkshiru a zanedlouho se tato komunita velmi rozrostla. Seveřané se usadili v Irsku dostatečně dlouho na to, aby zčásti podlehl keltskému vlivu a zanechali svou

stopu v oblastech Cumberlandu a severního Yorkshiru v podobě místních jmen obsahujících vypůjčená irská slova a složenin s obráceným pořádkem slov, kde je definujícím prvkem ten poslední: Aspatria, Kirkoswald, Kirkbride.

Podle Weeklyho je většina jednoslabičných a mnoho dvojslabičných tamějších jmen často zakončena koncovkou *-s*, původně kvůli období příjmeními typu Wills, Jones, kde je koncovka *-s* znakem druhého pádu. Je prokázáno, že k přidání *-s* ke zdejším jménům obvykle dochází, pokud se nejednalo o obtížnější výslovnost – např. příjmení Birks ale Birch, Noakes - Nash, Marks - March, Sykes - Sich. Jedinou důležitou výjimkou k tomuto fonetickému pravidlu je příjmení Bridges. Koncové *-s* příjmení odvozených od francouzských místních jmen se zachovalo nebo se zcela nahodile vypustilo – zřejmě kvůli odlišnostem v anglické a francouzské výslovnosti (Caliss – Calais, Gamage – Gamaches, Danvers – Anvers, Amyas – Amiens, Challen – Chalons).

Přípony *-cock* a *-kin* se používají pro tvoření zdobnělin nejběžnějších jmen a velice často se používají k rozlišení syna od otce - John a Jankin, William a Wilkin, oba názvy jsou jménem pro jednoho muže. Složeniny s *-cock* jsou méně častá a co se týče vývoje tak pozdější, přípona *-kin* se používala již ve 12. století. Jména s těmito příponami jsou velmi častá od poloviny 13. století a v průběhu 14. století, obzvláště mezi nižšími třídami obyvatel.

11.3 JMÉNA OZNAČUJÍCÍ POVOLÁNÍ

Ve srovnání s prvními dvěma skupinami je tato mnohem menší a méně komplikovaná. To, čím si předek vydělával na živobytí, bylo kolikrát společné s živností jeho potomstva. Proto jen málo odvětví a dovedností úplně zaniklo. Názvy drobných prací některých odvětví - obzvláště textilního- jsou precizně popsány v přežívajících jménech a i když jsou některá řemesla zastaralá, jejich podstata je znovu odvoditelná z dobrého slovníku. Vedle velkého počtu jmen,

kteřá mají zřejmý původ (*Draper, Fuller, Singer* atd.) ale i těch, jejichž původ je už těžší vystopovat (*Cordner, Latimer, Pilcher...*), existuje mnoho jmen, která jsou ojedinělá a výjimečná. Do této skupiny většinou nepatří příjmení zakončená na *-er*, označující povolání nebo obyčej (zvyk). Ta jsou často odvozena ze specifických místních jmen (*Docker – Lanc., Hever – Kent, Laver – Ess.*) nebo jsou zástupci místní nebo vulgární výslovnosti, kde se často nahrazuje *-er* výraznějším zakončením – *Laidler (Laidlaw), Powner (Pownall), Pepler (Peplow), Scotter (Scottow), Crafer (Crayford), Stanne (Stanhoe), Hensher (Henshaw), Brisker (Briscoe)*.

Jména označující povolání jsou četná hlavně díky nekonečné rozdílnosti středověkých funkcí. Nikde to není tak zjevné jako u jmen odvozených od domácích prací – *Household, Servant, Groom, Usher, Steward, Squire, Sewer, Cook, Carver, Waiter, Porter, Butler, Page, Chamberlain*... Další jména spojená s rozdělením práce jsou např. *Furnish, Varnish, Laundry*. 'Some rather occupative surnames are due to the fact that in Middle English there were generally two words, English and French, for each of the commoner callings – e.g. the native *Flesher* has almost disappeared, absorbed by *Fletcher* and superseded by the French *Butcher*'³³⁾

Do skupiny těchto jmen odvozených ze zastaralých anglických či francouzských slov patří např. *Biller* (výrobce seker), *Fower* (metař), *Kittler* (výrobce konvic), *Cropper* (ten co sklízí), *Meader* (sekáč, žnec) apod. Mnoho jmen končících na *-er* bylo spíše považováno za přezdívky. *Laker* označovalo člověka plného zábavy, *Spyer* špeha, *Scambler* ve skotštině znamená příživník, parazit; *Revere* je tvar z období střední angličtiny znamenající zloděj, lupič.

Mnoho současných příjmení je odvozeno od předků, jejichž povolání bylo nějak spjaté s kožedělným průmyslem rané Anglie. Příjmení *Codman* jednoduše znamenalo muže pracujícího v tomto průmyslovém odvětví, *Belter*

³³⁾ Weekly, E., 1917, s.111

byl muž, co vyráběl pásky a řemeny (ze staroanglického slova belt). Bottler, Bottell nebo Bottle byli ti, kteří vyráběli kožené láhve a jejichž starší varianta příjmení z období střední angličtiny byla Bouch, Buche a Budge.

V období raného středověku byli výrobci rukavic vyzváni, aby vyrobili rukavice k ochraně levé ruky mužů, kteří se zabývali populárním sportem té doby – sokolnictvím. Z tohoto řemesla vznikla příjmení Gant, Gaunt, Glouer a Clover.

Početní výrobci bot nám poskytli mnoho lehce rozpoznatelných příjmení: Shoemaker, Shoemake, Schoemaker. Avšak i příjmení jako Botman, Coade, Cordon, Corwin, Patten, Sutter, Specker mají kořeny v obuvnictví. Příčinou mnoha dalších příjmení byli též výrobci sedel – Sadeler, Sadelare - ze staroanglického slova *sadol*, což znamenalo sedlo.

11.4 PŘEZDÍVKY

Přezdívký jsou nejmenší a nejméně komplikovanou skupinou příjmení. Mnoho moderních jmen bylo původně přezdívkami. Ty se objevily spontánně, náhodně. Byly běžné již ve středověkých záznamech, ale jen málo z nich se podílelo na tvorbě moderních příjmení. Přezdívký jsou osobní charakteristikou, zvykem nebo typickým rysem jednoho člověka a proto je vzácností, když je tento znak zděděn jeho dětmi. Mnoho středověkých přezdívek - některých velice krutých a nepopsatelně hrubých – zmizelo.

Některé jsou jednoduché a zřejmé, popisují fyzické atributy nebo zvláštnosti: *Head, Neck, Mouth, Leg, Foot, Shanks* či složeniny *Barefoot, Terhead, Ramshead* apod. Mentální a morální charakteristiky jsou často konkretizovány: *Good, Moody, Sharp, Wise, Proud, Comfort, Wisdom, Verity, Gutsell, Thoroughgood, Goodenough, Careless...*

Tato třída příjmení, která se odvodila z některých rysů osobnosti, ať už fyzických, morálních nebo vnějších, a byla přidána ke křestnímu jménu, je

nejzáhadnější. *'I mean such names as Head, Shanks, Belt, Mantell, apparently descriptive of appearance and custume, or those which are the names of objects (Baskett, Staff), commodities (Mustard, Wheat), articles of diet (Cake, Beer), plants and flowers (Garlick, Lilly, and all manner of minute portions of creation down to Barleycorn and Hempseed.'*³⁴⁾ Tato jména se objevují i ve složeninách (*Broadhead, Crookshanks, Broadbelt, Longstaff, Goodbeer, Lillywhite*). V přezdívkách je *-head* velmi často redukováno na *-ett* (*Blackett, Duckett*).

Co se týče přezdívek odvozených od fyzických znaků člověka, nic na lidském těle nepřitahuje tolik kritické pozornosti jako nos (např. příjmení *Cammish, Cammis, Camis, Keemish* označují člověka s rovným nosem). Velice časté jsou složeniny s *-eye, -mouth, -beard*. Příjmení *Gargate, Gargett* jsou odvozena ze staré francouzštiny od slova *gargate*, znamenající krk, hrdlo. Příjmení *Whisker* je podle E. Weeklyho pouhou imitací pravopisu osobního jména *Wiscard*. *Shoulder* je také existující příjmení, i když ne příliš časté, stejně tak *Side*, které se užívalo buď ve spojení s okrajem lesa, úbočím kopce nebo břehem řeky. Je běžné ve složených příjmeních (*Akenside, Burnside, Greensides*). *Leg* je převzaté ze severských jazyků; velmi časté jsou složeniny s *-foot* (*Burfoot, Broadfoot, Lightfoot, Longfoot, Whitefoot...*). Mezi vnitřní orgány užitými k vyjádření přezdívek převládá *Heart, Lung, Kidney*. Přezdívku keltského původu *Brain* nacházíme zejména na hranici s Walesem. Složeniny *Wildblood, Youngblood* popisují spíše než fyzické znaky znaky temperamentu.

Co se týče přezdívek odvozených od oděvů, sotva existuje část oblečení nebo jejich doplňků, ze kterého by nevzniklo příjmení. Ta existují buď samostatně (*Hatt, Hood*) nebo jsou doplněna přídavným jménem (*Curthose, Hardstaff*). Středověké složeniny obsahující *Hood* byly pohlceny těmi, které obsahovaly *Head*. Přezdívky *Collar, Ruff, Scarf* mají společné nošení na krku.

³⁴⁾ Reaney, P.H., 1997, s.124

Coat, Mantle, Cloak, Jacket, Surplice, Overall, Belt, Sleeve, Mitten, Buckle, Stocking, Slipper se vyskytují jak samostatně, tak ve složeninách. Do této skupiny můžeme také zařadit ozdoby oděvů či cenné kovy – Gold, Silver, Ring, Diamond, Pearl, Jasper.

Přezdívkou vyjadřují také názvy zvířat, popisují jejich vzhled nebo povahu : *'Lamb may denote meekness, Bull strength or a headstrong nature, Colt a lively, frisky individual.'*³⁵⁾ mohou ale označovat i chovatele těchto zvířat. Přezdívkou mohou být i názvy rostlin (např. příjmení *Pinnell* označuje člověka vysokého a vzpřímeného jako mladá borovice). Někdy vyjadřují vztah k pěstiteli nebo k prodávajícímu. Jména odvozená od oblečení a vybavení často označují povolání – *Cottle* (výrobce příborů), *Hood* (kapucí, kápí) apod.

Největší problém s přezdívkami tkví v jejich interpretaci. Mohou mít více než jeden možný význam, např. příjmení *Quant* mělo ve středověké Anglii různý smysl – podivný, zvědavý, šikovný, chytrý, mazaný – a těžko můžeme postihnout, jaký význam má v jednotlivých případech. Stejně tak příjmení *Hare* může znamenat rychlý běžec nebo plachého člověka. Někdy má přezdívka opačný význam než to, co vyjadřuje, a tak se *Little John* může vztahovat k velikánovi.

Je jisté, že současný význam mnoha přezdívek je neznámý. Je obvykle možné přiřadit ke jménu literární význam, ale určit přesně co znamená, když ho přiřadíme k určitému jedinci, je nemožné.

³⁵⁾ Weekly, E., 1917

12. PŮVOD VYBRANÝCH PŘÍJMENÍ

Pro objasnění původu některých vybraných příjmení jsem do této části zařadila jedno příjmení s jasně prokazatelným a zajímavým původem, v kontrastu s ním jméno sporného původu, dále nejdiskutovanější anglické příjmení, nejčastější příjmení současné doby, jedno křestní jméno ze kterého pochází mnoho příjmení a nakonec vlastní vzorek příjmení.

ATKINS

Původ jména *Atkins* je dobře známý a prokazatelný. Válečný úřední oběžník ze 31. srpna 1815 nařizoval, že by si každý voják měl vést něco jako účty. Protože vojáci té doby byli ngramotní, k oběžníku byla přidána ukázková stránka s nadpisem *'Description, Service, etc. Of Thomas Atkins, Private No. 6 Troop, 6th Reg^t. of Dragoons.'*³⁶⁾. Od tohoto data se jméno Thomas Atkins, jméno užitě v ukázce, pravidelně používalo v oběžnících podobného typu. První záznam s tímto jménem v oxfordském slovníku jako o britském vojákově pochází z roku 1883, ale všeobecnou popularitu získalo díky raným dílům Rudyarda Kiplinga.

DEATH

Správná výslovnost a etymologie příjmení Death způsobuje spory. Majitelé tohoto příjmení umíněně trvají na tom, že je to odvozeno od místa Aeth ve Flandrech, údajně z forem De'Ath nebo D'Ath. Není to ale doloženo žádným důkazem. Podle E. Weeklyho se jedná o jevištní jméno někoho, kdo hrál na slavnostech v historických krojích. P. H. Reaney nabídl nejpřijatelnější vysvětlení: vyzpozoval, že jméno bylo a je často vyslovováno a psáno Deeth a že jeho první tvary byly obvykle Deth nebo Deeth. Zmínky o něm byly nejčastěji z hrabství Bedford a Cambridge, Suffolku a Essexu. Pozdější rozdělení tohoto příjmení zjištěné podle daňových prohlášení podporuje

Reanyho názor, že pochází z východní Anglie. Jeho návrh, že se jedná o příjmení odvozené z povolání - výrobce troudu – nemůže být zeměpisným rozmístěním dokázáno, ale regionální povaha tohoto příjmení je jasná. Na konci 17. století mnoho vlastníků příjmení Death a Deeth žilo v jihozápadním Suffolku.

SHAKESPEARE

O původu příjmení *Shakespeare* se napsalo již hodně nesmyslů. Podle Bardsleyho má ale jasný původ - je to jednoduše složenina ze slov *shake* a *spear*. Jakýkoliv filolog by zřejmě těžko mohl s tímto nesouhlasit. Tento typ přezdívky skládající se ze slovesa a předmětu je zastoupen ve stovkách příjmení v hlavních evropských jazycích a v tisících příkladech ve středověkých záznamech (stopgap, daredevil, makeshift, sawbones, killjoy). Mnoho z nich je natolik hrubých nebo příliš komplikovaných, že se již nepoužívají. Na vývoj příjmení Shakespeare ale existují i jiné názory – anglické jméno Saxby se ve francouzštině zkomolilo na Saquespee a potom zpět přešlo do angličtiny jako Shakespeare. Další varianta nabízí, že je odvozeno z několika různých zdrojů. Je možné připustit i příležitostnou záměnu jmen Shakespeare a Saquespee. Jsou si totiž dost zvukově podobná a mohlo se tedy stát, že bývala zaměňována v období, kdy příjmení tvořila jen velice volný dodatek ke křestnímu jménu.

JONES

Příjmení Jones je odvozeno z velšského křestního jména Ioan a Ieuan. Přestože písmeno J se nenachází ve velšské abecedě, Jones je notoricky běžné velšské jméno. V roce 1890 ho na venkově vlastnilo deset procent populace. Ve stejném období bylo druhým nejčastějším v Anglii a Walesu (po příjmení Smith) a v roce 1939 na šestém místě v USA.

³⁶⁾ Weekly, E., 1932, s.174

WILLIAM

Toto křestní jméno pochází ze starogermánského slova Willahelm (složenina vilja = will a helma = helmet). Do Anglie se dostalo v 11. století s Normany a od té doby bylo jedním z nejčastějších mužských křestních jmen – od 16. do 19. století ho vlastnilo v průměru 20% mužské populace. Obvyklou zkratkou pro něj bylo Will. Existuje mnoho příjmení odvozených od tohoto jména: *William(s)*, *Williamson*, *Wilson*, *Willcock*, *Wilcox(son)*, *Wilmot*, *Wilkin(s)*, *Wilkinson*, *Wilk(e)s*, *Wilkie*, *Willis*, *Willet*, *Willin(g)s*.³⁷⁾

BAZALGETTE

Za vlastní vzorek jsem si vybrala příjmení, které se nenachází ani v oxfordském ani v penguinském slovníku příjmení. To byl jeden z důvodů mého výběru, ale zvolila jsem ho také proto, že jsem měla možnost se setkat se zajímavým, vzdělaným člověkem žijícím ve Velké Británii, který mi o vzniku svého příjmení vyprávěl příběh děděný z generace na generaci.

Příjmení Bazalgette znamená “falcon of the field“, doslovně “buzzard of the field“. Pochází z 8. století, kdy Španělsko chtělo získat od Karla Velikého území na jihozápadě Francie. Byli tu ale Maurové, kteří žili v oblasti Pyrenejí, a když španělské dodávky se zásobami procházely horami, maurské kmeny chytře využily početního oslabení, sestoupily dolů a zaútočily na jejich nejslabší část. Maurové si vzali co chtěli a vrátili se zpátky, dříve než Španělé mohli zorganizovat svou obranu. Vůdce maurského kmene byl od té doby přezdíván BUZ AL GHETTE, což znamená káně na poli, protože zaútočil jako dravý pták.

Španělé byli nakonec poraženi a Karel Veliký projevil své uznání tím, že dal Bazalgettovi město na jihozápadě Francie nazývané Ispagnac (v angličtině to znamená spanish like). Traduje se, že to bylo i kvůli jeho tmavé pleti. Úkryt

³⁷⁾ Taylor, I., 1909, s.129

v horách nazývaný Bazalgette stále existuje - na jihovýchodě mohutného skalního masivu Pyrenejí. Příjmení Bazalgette je stále docela běžné i v jihozápadním regionu Francie. Do Anglie se dostalo až na konci 17. století s hugenoty.

13. PŮVOD PŘÍJMENÍ VÝZNAČNÝCH LITERÁRNÍCH **OSOBNOSTÍ ANGLICKÉ HISTORIE**

Význační spisovatelé anglické historie měli často zvláštní příjmení. Rodina Williama Wordswortha pocházela z Yorkshiru a převzala své jméno od jezdecké cesty na západě. Rodina Samuela Taylora Coleridge zase od jednoho menšího místa v Devonu, které znamenalo "Charcoal ridge" (brázda uhlí). Předkové Anthonyho Trollopa pocházejí z Troughburnu (Northumberland) - kdysi známého jako Trollope. Toto místo označuje vzdálené údolí, které bylo nejspíš obydlováno nadpřirozenými bytostmi. Nápaditému spisovateli posloužilo jako původ jména.

Příjmení Williama Makepeace Thackeraye je odvozeno od malého místa Thackray v Yorkshirském okrsku. J. B. Priestley, narozen v Bradfordu, pocházel z rodiny, která bydlela několik mil od místa "duchovní očistý" v Hipperholmu, a která se kolem roku 1600 přestěhovala do Bradfordu. Předkové Rudyarda Kiplinga byli po několik generací drobnými farmáři a řemeslníky poblíž Kiplinu (severní Yorkshire). Jeho zvláštní jméno bylo převzato od malého místa u Leeku (Staffordshire), blízko místa kde se narodil.

Příjmení Williama Shakespeara se rozšířilo v 15. století, ale dlouho se omezovalo jen na oblast několika málo Warwickshirských osad. Otec Williama se narodil ve Snitterfieldu, čtyři míle na sever od Stratfordu-nad-Avonem. Jedna z teorií říká, že mladý Shakespeare strávil několik let v Lancashire jako herec pod jménem William Shakeshafte, ale neexistuje žádný důkaz o spojení

těchto dvou forem jmen. Podle Dr. Cahrnocka, Fergusonova žáka *'the name Shakeshaft might be from Sigishaft, Sighaft, used by the Franks for victorious, or from Sigishaved, head of victory, victorious leader.'*³⁸⁾ (další informace o tomto příjmení viz kapitola č.12)

14. PROJEKT ZAMĚŘENÝ NA PŘÍJMENÍ A JEJICH ZEMĚPISNÉ ROZMÍSTĚNÍ

V současné době si můžete objednat test a zapojit se do "Surname Project", který zkoumá jednotlivce se stejným nebo podobným příjmením. Máte příležitost zjistit, zda a jak byste mohli být příbuzní. Na webových stránkách je možné online pustit video se všemi informacemi o tomto projektu. Jeho základem je DNA test.

DNA TEST

Testování DNA je velmi jednoduché. Genetický test spočívá ve dvou bezbolestných odběrech z tváří, které si po přečtení zaslaných instrukcí během pěti minut můžete udělat sami. Nemusíte nikam chodit – společnost *Family Tree DNA* vám potřebné věci zašle poštou (obálka se dvěma štětci, které vypadají jako malé kartáčky na zuby) a vy to stejným způsobem zašlete zpět. Jedním kartáčkem si vytřete tvář a poté uděláte to samé alespoň o osm hodin později s druhým. Tento test nezjistí žádné nemoci, ale je zaměřen na Y chromozom a na 12 nebo 25 specifických bakterií v tomto chromozomu.

Family Tree DNA má svoji testovací laboratoř na univerzitě v Arizoně. Počítač ukáže snímek DNA – po změření míry projevu genu se mu připiše číslo. Individuální hodnoty každé buňky nemají speciální význam. Co je však důležité, je podobnost vzorce čísel z jedné řady a jeho porovnání s dalšími

³⁸⁾ Weekly, E., 1917, s.4

řadami. To jsou čísla, která se porovnávají mezi testovanými jednotlivci. Čísla se zaznamenají a ukáže se konečné množství opakujících se čísel. Tabulka s výsledky testu DNA pro určité příjmení obsahuje toto:

- číslo genetické výbavy
- výsledky DNA na základě ukazatelů 12 a 25 specifických bakterií
- údaje o propojení s ostatními výsledky v rámci skupiny na základě šifrování barev
- ke kterému jinému účastníku máte nejbliže
- informace o předcích

Každý účastník obdrží certifikát a zprávu s výsledky svého testu a jejich interpretací. Spolu s výsledky DNA testu obdržíte schéma současného zeměpisného rozšíření vašeho příjmení.

15. NEJČASTĚJŠÍ ANGLICKÁ PŘÍJMENÍ

15.1 ROK 1853

Seznam padesáti nejběžnějších příjmení na území Anglie a Walesu byl sestaven hlavním notářem v roce 1853. Vysvětlen je i jejich význam.

1. *SMITH*. Na většině míst byla potřeba služeb kováře, příjmení označující jeho řemeslo ho odlišovalo od sousedů.
2. *JONES*. “Son of John“. Toto nejpopulárnější velšské jméno bylo běžným příjmením v anglických hrabstvích hraničících s Walesem již dlouho předtím, než Velšané přijali styl anglických příjmení.
3. *WILLIAMS*. “Son of William“. Než se stalo hodně používaným velšským příjmením, bylo možné ho najít v mnoha anglických hrabstvích na západě až ke Cornwallu.
4. *TAYLOR*. Další řemeslo, které bylo rozšířeno, ale které mělo jen jednoho zástupce v každé vesnici nebo čtvrti.

5. *DAVIES*. "Son of David". Lze ho najít po celém Walesu, hlavně na jihozápadě.
6. *BROWN*. Přezdívka vztahující se k barvě vlasů nebo pleti, zřejmě odvozena ze staré angličtiny nebo staré norštiny.
7. *THOMAS*. Biblické jméno, které se stalo populárním s kultem svatého Thomase Becketta a později oblíbené Velšany.
8. *EVANS*. "Son of John", velšské jméno.
9. *ROBERTS*. "Son of Robert". Zejména ze severního Walesu, ale dříve známé v západních částech Yorkshiru a dalších oblastech Anglie.
10. *JOHNSON*. "Son of John", severoanglický ekvivalent příjmení Jones.
11. *ROBINSON*. "Son of Robin", mazlivá forma jména Robert, severoanglické jméno.
12. *WILSON*. "Son of Will", zkrácená forma jména William, severoanglické jméno.
13. *WRIGHT*. Řemeslné jméno. Rozeznávala se příjmení Cartwright, Wainwright apod.
14. *WOOD*. Jméno pro toho, který žil u lesa. Umístění domu u lesa odlišovalo rodinu od jejich sousedů.
15. *HALL*. Obvykle služebný v hale, i když někdy také jméno pro toho, kdo žil u velikého, rozlehlého domu.
16. *WALKER*. Především severoanglické jméno označující valchaře.
17. *HUGHES*. "Son of Hugh". Hodně užívané na západě středověké Anglie, stalo se populárním velšským jménem.
18. *GREEN*. Topografické jméno pro někoho, kdo žil u zeleně nebo přezdívka pro toho, kdo nosil zelené oblečení.
19. *LEWIS*. Osobní jméno ze staré němčiny, které představili Normané a jež vzniklo poangličtěním velšského jména Llewelyn.
20. *EDWARDS*. "Son of Edward", osobní jméno ze staré angličtiny. Velšané ho zpopularizovali, někdy je uváděno jako ekvivalent velšského jména Iorwerth.

21. *THOMPSON*. Severoanglická verze od "son of Thomas".
22. *WHITE*. Předzdivka pro člověka s bílými vlasy nebo světlou pletí.
23. *JACKSON*. Severoanglické a skotské jméno odvozeno od zdrobnělé formy Johna.
24. *TURNER*. Rozšířené jméno pro řemeslníka, který vytvářel předměty ze dřeva, kovu i z kostí.
25. *HILL*. Topografické označení osoby, která se od sousedů odlišovala tím, že její dům stál na kopci nebo u něj.
26. *HARRIS*. "Son of Harry", mazlivá forma Jindřicha.
27. *CLARK*. Týká se povolání, označovalo písaře, kvalifikovanou sekretářku nebo člena menšího náboženského řádu, kteří se mohli ženit.
28. *COOPER*. Výrobce barelů a jiných dřevěných nádob.
29. *HARRISON*. Severoanglická verze od "son of Harry".
30. *DAVIS*. "Son of David". Zatímco Angličané upřednostňovali tuto formu, Velšané si oblíbili příjmení Davies.
31. *WARD*. Strážce, ten co hlídá.
32. *BAKER*. Jméno vlastníka obecní pece nebo člověka zaměstnaného v kuchyni velkého domu.
33. *MARTIN*. Staré osobní jméno zpopularizované Martinem Tourským*.
34. *MORRIS*. Toto jméno představili Normané, pochází ze starého francouzského jména Maurice.
35. *JAMES*. Z biblického jména Jacob, James bylo populární středověké jméno svatých.
36. *MORGAN*. Keltské jméno oblíbené po staletí, je možné ho najít zejména v jižním a středním Walesu.

* Martin Tourský (316-11.11.397), francouzský biskup v Tours, jehož schránka s ostatky se stala cílem poutníků na cestě do Santiaga de Compostela. Jako voják u bran města Amiens když potkal spoře oděného žebráka si uřízl vojenský plášť a dal mu ho. Té noci se mu zdálo, že půl jeho kabátu nosí Ježíš. Když se probudil, jeho kabát byl údajně celý.

37. *KING*. Přezdívka používaná pro herce v historických veřejných představeních nebo pro vítěze soutěže.
38. *ALLEN*. Toto keltské jméno začali používat kmeny Bretonů při nebo po normanském záboru.
39. *CLARKE*. Jiný pravopis příjmení Clark.
40. *COOK*. Jméno pro majitele jídelny.
41. *MOORE*. Obvykle někdo, kdo žil v pustině, ale také přezdívka pro snědého člověka.
42. *PARKER*. Ten, co se staral o pánův park.
43. *PRICE*. "Son of Rees", velšské příjmení.
44. *PHILLIPS*. "Son of Philip". Předtím než toto příjmení přijali Velšané, bylo rozšířené v Anglii.
45. *WATSON*. "Son of Wat", mazlivá forma jména Walter.
46. *SHAW*. Někdo, kdo žil u menšího lesa.
47. *LEE*. Ten, který žil v nebo u zalesněné mýtiny.
48. *BENNETT*. Zdrobnělá forma jména Benedict.
49. *CARTER*. Jméno označující povolání. – povozníka.
50. *GRIFFITH*. "Son of Gruffydd", osobní jméno ze staré velštiny.

Kevin Schürer z univerzity v Essexu analyzoval britské sčítání lidu z roku 1881 a zjistil toto: *40 per cent of the population at that time shared just 500 different surnames, and 60 per cent 1000 surnames. At the other end of the scale, 10 per cent of the population shared 30,000 rare surnames.*³⁹⁾

³⁹⁾ Hey, D., 2000, s.192

15.2 ROK 2005

Seznam padesáti nejčastějších anglických příjmení z 10. února 2005 je následující:

1. *JONES* (Wales)
2. *EVANS* (Wales)
3. *DAVIS* (Wales)
4. *WILLIAMS* (Wales)
5. *WILSON* (Skotsko)
6. *MARTYN* (Anglie)
7. *JONES* (Anglie)
8. *THOMPSON* (Skotsko)
9. *MORRISON* (Skotsko)
10. *MOORE* (Irsko)
11. *BROWN* (Anglie)
12. *PRICE* (Wales)
13. *CAMPBELL* (Skotsko)
14. *SULLIVAN* (Irsko)
15. *KELLY* (Irsko)
16. *WALLACE* (Skotsko)
17. *JOHNSON* (Anglie)
18. *MURPHY* (Irsko)
19. *ROBINSON* (Anglie)
20. *ALLEN* (Anglie)
21. *SMITH* (Anglie)
22. *LEWIS* (Wales)
23. *MORGAN* (Wales)
24. *HARRIS* (Anglie)
25. *RYAN* (Irsko)
26. *JACKSON* (Anglie)

27. *RODRIGUEZ* (Španělsko)
28. *WALKER* (Anglie)
29. *STEWART* (Skotsko)
30. *HUGHES* (Wales)
31. *GRAHAM* (Skotsko)
32. *ROBERTS* (Wales)
33. *ROBERTSON* (Skotsko)
34. *PARKER* (Anglie)
35. *EDWARDS* (Wales)
36. *THOMAS* (Wales)
37. *TAYLOR* (Anglie)
38. *CRAWFORD* (Skotsko)
39. *WALSH* (Irsko)
40. *HARRISON* (Anglie)
41. *COLLINS* (Anglie)
42. *WRIGHT* (Anglie)
43. *PHILIPS* (Wales)
44. *FERGUSON* (Skotsko)
45. *MITCHELL* (Skotsko)
46. *WARREN* (Anglie)
47. *WELLS* (Anglie)
48. *ANDERSON* (Skotsko)
49. *COOPER* (Anglie)
50. *FITZGERALD* (Irsko)⁴⁰⁾

Z uvedených příjmení vyplývají následující závěry:

- z původních padesáti příjmení jich zůstalo 29, seznam se obohatil o 21 jmen

⁴⁰⁾ <http://www.houseofnames.com/top-surnames.html>

- z první desítky příjmení z roku 1853 jich v popředí zůstala polovina (Jones, Williams, Evans, Johnson - Jones, Brown)
- nejvíce se ztratila jména označující povolání (Turner, Clark, Ward, Baker, Cook, Carter), dále místní jména označující oblasti, kde lidé žili (Lee, Shaw, Wood, Green); patronymika již v menší míře (Watson, Davies) a přezdívkové minimálně (White)
- mezi příjmeními, které přibýly, je největší počet příjmení skotských (Campbell, Wallace, Stewart, Graham, Robertson, Crawford, Ferguson, Mitchell, Anderson), dále irských (Sullivan, Kelly, Murphy, Ryan, Walsh, Fitzgerald), anglických (Martyn, Johnson, Collins, Warren, Wells) a dokonce se tu objevilo i jedno příjmení španělské (Rodriguez)
- žádné nové hojně užívané velšské jméno se do prvních padesáti nedostalo

ZÁVĚR

Přestože přesné a jednoznačné dělení příjmení není možné, dají se zařadit do čtyřech základních skupin. Příjmení místní, která jsou nejčastěji zkomolena především díky odlišné výslovnosti místních obyvatel; příjmení založená na příbuzenském vztahu; příjmení označující povolání, kterých ve srovnání se středověkem skutečně zaniklo jen málo, protože většina řemesel přetrvala; a v neposlední řadě záhadná třída přezdívek - význam mnohých z nich je v současné době neznámý.

Zajímavým zjištěním je, že anglická příjmení jsou soustředěna blízko jejich místa původu ve středověku – podle závěrů některých výzkumů se jejich rozmístění ve 20. století oproti století předchozímu změnilo jen minimálně. S postupem doby začínají zaujímat významnou pozici také příjmení španělská, německá, dánská či švédská.

Moje diplomová práce je založena na čistě informativních zdrojích. Některé knihy, z kterých jsem čerpala, jsou psány velice odborným jazykem. Proto než jsem začala toto téma zpracovávat, jsem určitou dobu pouze texty studovala, abych si téma přiblížila. Materiály, kterých jsem využívala, nebylo mnohdy lehké sehnat. Díky svému vedoucímu práce a přátelům, kteří studují na Filozofické fakultě v Praze, se mi to ale podařilo. Stalo se, že názory autorů v některých knihách byly protichůdné, takže jsem začlenila ten názor, který nejvíce převažoval.

Snažila jsem se o co nejpresnější překlad, ale často je v knihách používáno mnoho velice dlouhých, složitých a komplikovaných souvětí, ve kterých bylo mnohdy problematické se orientovat. Právě v tom bylo největší úskalí – mnohokrát jeden anglický termín odpovídal mnoha českým. To byl jeden z důvodů, proč jsem se rozhodla psát svou diplomovou práci v českém jazyce. Nejvíce jsem čerpala z knihy od Davida Heye. Má přehledné a logicky

seřazené kapitoly, i jeho angličtina mi připadala nejsrozumitelnější. Naproti tomu například s knihami Ernesta Weeklyho bylo velmi těžké pracovat zejména kvůli složitým a nepřehledným souvětím.

Díky své brigádě hotelové recepční v centru Prahy mám možnost potkávat nemalé množství anglicky mluvících lidí. Využila jsem toho a pro ty, kteří žijí ve Spojeném království, jsem sestavila dotazník ke zjištění jejich povědomí o původu svého příjmení. S radostí musím konstatovat, že jsem se při jejich vyplňování nesetkala s žádnou negativní odezvou, vždy byli velice vstřícní a ochotní mi vyhovět. Výsledkem jsem byla překvapena, téměř polovina dotazovaných věděla naprosto přesně původ svého příjmení a další polovina z nich byla schopna o něm podat více informací – s čím je spjaté, jak je staré nebo kde je rozšířené a oblíbené. Jak jsem se dozvěděla, zřejmě také proto, že zájem o předky je ve Velké Británii určitou módní záležitostí.

Snažila jsem se postihnout všechny aspekty týkající se původu a vývoje příjmení. Bylo pro mne velice zajímavé seznámit se s původem jmen významných literárních osobností anglické historie, s příjmeními odvozených od prací, které člověk vykonával, nebo s prostředky, které dopomohou člověku k tomu, aby se dozvěděl o původu svého vlastního příjmení a jeho zeměpisného rozmístění. Velice zajímavé bylo sledovat odlišná příjmení v jednotlivých částech Spojeného království a jejich rozdíly ve vývoji a tvarech. Sama ze zkušenosti z mé rodiny vím, jak některé rody lpí na tom, aby potomci po mužské linii dědili své jméno po mnoho generací. Proto jsem s chutí zpracovávala kapitolu o dědění příjmení založených na příbuzenských vztazích.

Je jaksi fádni tvrdit to, že mě studium při zpracovávání mé diplomové práce obohatilo, ale já jsem přesvědčena, že v mém případě je to pravda.

SUMMARY

My thesis is based on purely informative sources of which some were not easy to get a hold of, but thanks to my advisor and my friends studying at the Philosophical Faculty in Prague I succeeded. Many of books are written in a very complex and technical way, so before elaborating on the theme, I studied the texts for a while to become comfortable with them. I sometimes found the ideas of some authors contradictory, therefore, I mentioned the facts that were most predominated.

Working with those facts and concepts, I tried to translate them understandably into Czech. The book that helped me the most was that of David Hey. It has well-arranged, logical chapters and is written comprehensibly. In contrast, the books of Ernest Weekly were quite difficult to work with. Using English reference materials, I sometimes found long, complicated sentences that were not easy to interpret and translate. Most often, one English term fit with many Czech ones, so for those reasons I chose to write my dissertation in Czech.

Thanks to my part-time work as a hotel receptionist in the centre of Prague, I had the chance to meet many English-speaking people. I took advantage of the opportunity and wrote a questionnaire to find out how much the English knew about their surnames. Fortunately, it was favourably accepted and the guests were happy to participate. I discovered that they were very interested about their ancestry and it was considered fashionable to know something about it.

I tried to incorporate all aspects concerning the origin and evolution of surnames. I included a chapter about the most frequent English surnames and the differences in their use with in the last century and a half. I found it interesting to point out the origin of some surnames or how one can go about finding the origin of their own surname and its geographical distribution. I was

pleased to become acquainted with the origins of important writers surnames and to see how some surnames were created from their occupations. From my own family experience, I know how important it can be for some families to inherit the surname from the male line, so I found the chapter about surnames of relationships really fascinating.

It is just an adage to say that working on my dissertation work enriched me, but I believe that in my case it is really true.

SEZNAM POUŽITÉ LITERATURY

- [1] COTTLE, B.: *The Penguin Dictionary of Surnames*. Harmondsworth, Penguin books, 1967.
- [2] GARDINER, A.: *The Theory of Proper Names*. London, Oxford University Press, 1954.
- [3] HAY, D.: *Family Names and Family History*. London, Cambridge University Press, 2000.
- [4] KNAPPOVÁ, M.: *Příjmení v současné češtině*. AZ Kort, Liberec, 1992
- [5] LINHART, J. a kol.: *Slovník cizích slov pro nové století*. Litvínov, Dialog, 2003.
- [6] LOWER, M. A.: *English Surnames: An Essay On Family Nomenclature, Historical, Etymological and Humorous*. London, Kessinger publishing, 2005.
- [7] REANEY, P.H.: *Dictionary of British Surnames*. London, Oxford University Press, 1997. ISBN 0-19-860092-5.
- [8] REDMONDS, G.: *Surnames and Genealogy: A New Approach*. London, NEGHS, 1997.
- [9] ROOM, A.: *Dictionary of Place – Names in the British Isles*. London, Bloomsbury, 1988.
- [10] SVERENSON, H. S.: *The Meaning of Proper names*. Copenhagen, G.E.C. Gad Publisher, 1963.
- [11] TAYLOR, I.: *Words and Places*. London, E. P. Dunton, 1909
- [12] WEEKLY, E.: *Surnames*. London, John Murray, 1917.
- [13] WEEKLY, E.: *Words and Names*. London, John Murray, 1932.
- [14] WITHYCOMBER, E.C.: *The oxford Dictionary of English Christian Names*. Oxford, Oxford University Press, 1950.

SEZNAM POUŽITÝCH INTERNETOVÝCH STRÁNEK

<http://www.houseofnames.com/top-surnames.html>

http://www.gen.-find.com/resources/surname_origins_history.html

<http://www.familytreedna.com/surname.asp>

<http://www.genealogymagazine.com/sudefrenoc.html>

<http://dochara.com/stuff/surnames-english.php>

<http://www.last-names.net/Articles/Anatomy.asp>

<http://www.sog.org.uk/leaflets/surnames.html>

<http://www.homepages.newnet.co.uk/dance/webpjd/index.html>

<http://www.abcounties.co.uk/counties/map.htm>

SEZNAM PŘÍLOH

- 1) Britská hrabství
- 2) Dotazníkové šetření názorů
- 3) Ukázka dotazníku
- 4) 200 nejčastějších příjmení a místa jejich původu

PŘÍLOHA č. 2: DOTAZNÍKOVÉ ŠETŘENÍ

Během psaní své diplomové práce jsem přistoupila ke zkoumání, kolik toho obyvatel Velké Británie ví o původu svého příjmení. Zvolila jsem metodu dotazníku s přesnou formulací předem připravených otázek.

Dotazník zjišťuje šest základních údajů o dotazovaném (jméno, příjmení, věk, zaměstnání, místo a oblast bydliště); následuje otázka o znalosti původu příjmení jednotlivce a v záporném případě možnost odhadu místa. Dotazník jsem zadala šedesáti osobám, sběr informací jsem prováděla písemným dotazováním. (ukázka dotazníku viz příloha č.3)

Věk dotazovaných

Odpovídalo 24 osob v rozmezí 20-30 let

16 osob v rozmezí 30-40 let

10 osob v rozmezí 40-50 let

a 10 osob v rozmezí 50-60 let.

Největší počet dotazovaných byl tedy v rozmezí 20 až 30-ti let.

Pohlaví

Dotazovanými byli převážně muži (44), žen odpovídalo jen 16.

Původ dotazovaných

Většina dotazovaných pocházela z oblasti Anglie (45), ze Skotska jich bylo 11 a z Walesu 4.

Výsledky a závěry

Z šedesáti dotazovaných si byla přesně polovina jistá, že zná místo původu svého příjmení. Po konzultaci s knihami The Penguin Dictionary of Surnames a A Dictionary of English Surnames jsem zjistila že jen 4 z 30 se zmýlili.

Největší podíl lidí, kteří věděli správnou lokalitu pocházel ze Skotska (89% z odpovídajících Skotů odpovědělo správně). Necelá polovina z těchto 30 lidí byla schopná o svém příjmení sdělit i další informace – např. jak je staré, s jakým historickým činem je spjaté, kde je rozšířené a oblíbené, s jakým povoláním souviselo nebo co znamenají jeho jednotlivé části. Jejich průměrný věk byl 35 let.

9% dotazovaných vědělo přibližně místo původu svého příjmení, z toho $\frac{3}{4}$ správně.

18% dotazovaných o svém příjmení nevědělo nic, ale pokusilo se alespoň hádat

23% jich o původu svého příjmení nemělo ani tušení a ani se nepokusilo hádat

Většina z nich vykonávala fyzické práce - instalatér, tesař, elektrikář, pokladač střech apod. – a jejich průměrný věk byl 31 let.

Mezi příjmení, která byla zařazena přesně patří: *Watts, Parish, Hooper, Hammer, Gallagher, Gilbert, Burns, Ferguson, Mason, Smith, Brown, Price, Thornburn, Hopkins, Wallace, Barr, Scott, Connell, Gilbert, Munroe, Blackham, Huntingdon, Sellar, Wrigley, Carden, Cann*

Všeobecně tedy můžeme konstatovat, že Angličané o svém příjmení mají poměrně dobré znalosti. Jak jsem se dozvěděla, jedná se o tamní poměrně módní záležitost. Lidé s vyšším dosaženým vzděláním mají o svém příjmení širší povědomí, věk nehraje zase až tak významnou úlohu, nedá se říci, že starší lidé toho vědí o svém příjmení víc, jedná se jen o rozmezí několika let.

THE ORIGIN OF SURNAMES IN ENGLISH

NAME: ALAN

SURNAME: WALLACE

AGE: 52

JOB/OCCUPATION: ENGINEER

COUNTRY: SCOTLAND

CITY/TOWN: STIR

Do you know something about the origin of your surname?

ONE OF THE OLDEST AND BEST KNOWN SCOTTISH
SURNAMES; AT LEAST 1,000 YEARS OLD.

FILM BRAVEHEART = WILLIAM WALLACE (SCOTTISH
PATRIOT).

If not, can you guess?

200 NEJČASTĚJŠÍCH PŘÍJMENÍ A MÍSTA JEJICH PŮVODU

1. Jones (Wales)
2. Evans (Wales)
3. Davis (Wales)
4. Williams (Wales)
5. Wilson (Skotsko)
6. Martyn (Anglie)
7. Jones (Anglie)
8. Thompson (Skotsko)
9. Morrison (Skotsko)
10. Moore (Irsko)
11. Brown (Anglie)
12. Price (Wales)
13. Campbell (Skotsko)
14. Sullivan (Irsko)
15. Kelly (Irsko)
16. Wallace (Skotsko)
17. Johnson (Anglie)
18. Murphy (Irsko)
19. Robinson (Anglie)
20. Allen (Anglie)
21. Smith (Anglie)
22. Lewis (Wales)
23. Morgan (Wales)
24. Harris (Anglie)
25. Ryan (Irsko)
26. Jackson (Anglie)
27. Rodriguez (Španělsko)
28. Walker (Anglie)
29. Stewart (Skotsko)
30. Hughes (Wales)
31. Graham (Skotsko)
32. Roberts (Wales)
33. Robertson (Skotsko)
34. Parker (Anglie)
35. Edwards (Wales)
36. Thomas (Wales)
37. Taylor (Anglie)
38. Crawford (Skotsko)
39. Walsh (Irsko)

40. Harrison (Anglie)
41. Collins (Anglie)
42. Wright (Anglie)
43. Phillips (Wales)
44. Ferguson (Skotsko)
45. Mitchell (Skotsko)
46. Warren (Anglie)
47. Wells (Anglie)
48. Anderson (Skotsko)
49. Cooper (Anglie)
50. Fitzgerald (Irsko)
51. Gray (Skotsko)
52. Long (Anglie)
53. Nelson (Anglie)
54. Rogers (Anglie)
55. Clark (Anglie)
56. Green (Anglie)
57. Grant (Skotsko)
58. King (Anglie)
59. Russell (Anglie)
60. Miller (Skotsko)
61. Wagner (Německo)
62. Taylor (Skotsko)
63. Knight (Anglie)
64. Henderson (Skotsko)
65. Ellis (Anglie)
66. Duncan (Skotsko)
67. Adams (Anglie)
68. Burke (Irsko)
69. Ward (Anglie)
70. Hernandez (Španělsko)
71. Hahn (Německo)
72. Garcia (Španělsko)
73. Montgomery (Skotsko)
74. Perez (Španělsko)
75. Burns (Skotsko)
76. Bailey (Anglie)
77. Barnes (Anglie)
78. Lopez (Španělsko)
79. Higgins (Irsko)
80. McCarthy (Irsko)
81. McLaughlin (Irsko)
82. Butler (Irsko)
83. Torres (Španělsko)

84. **Fitzpatrick (Irsko)**
85. **Flynn (Irsko)**
86. **O'Brien (Irsko)**
87. **Powell (Wales)**
88. **Brennan (Irsko)**
89. **Carter (Anglie)**
90. **Foster (Anglie)**
91. **Fowler (Anglie)**
92. **Hayes (Anglie)**
93. **Lynch (Irsko)**
94. **Page (Anglie)**
95. **Schmidt (Německo)**
96. **Murray (Skotsko)**
97. **Miller (Německo)**
98. **Donovan (Irsko)**
99. **Bruce (Skotsko)**
100. **Brooks (Anglie)**
101. **West (Anglie)**
102. **Young (Anglie)**
103. **Howell (Wales)**
104. **Kelley (Irsko)**
105. **Gonzalez (Španělsko)**
106. **Richardson (Anglie)**
107. **Perry (Anglie)**
108. **Webb (Anglie)**
109. **Howard (Anglie)**
110. **MacDonald (Skotsko)**
111. **Rhodes (Anglie)**
112. **Caldwell (Skotsko)**
113. **Barker (Anglie)**
114. **Alexander (Skotsko)**
115. **Dixon (Skotsko)**
116. **Coleman (Irsko)**
117. **Tucker (Anglie)**
118. **Hill (Anglie)**
119. **Jenkins (Wales)**
120. **Hamilton (Skotsko)**
121. **Gallagher (Irsko)**
122. **Richards (Anglie)**
123. **Nichols (Anglie)**
124. **McLean (Skotsko)**
125. **Chapman (Anglie)**
126. **Bell (Anglie)**
127. **Burgess (Anglie)**

128. **Turner (Anglie)**
129. **Stone (Anglie)**
130. **Ford (Anglie)**
131. **Farrell (Irsko)**
132. **Martin (Anglie)**
133. **Morales (Španělsko)**
134. **Rice (Wales)**
135. **Reed (Anglie)**
136. **Ross (Skotsko)**
137. **Schneider (Německo)**
138. **Brewer (Anglie)**
139. **Briggs (Anglie)**
140. **Baker (Anglie)**
141. **Barrett (Irsko)**
142. **Stevens (Anglie)**
143. **Smith (Skotsko)**
144. **Fraser (Skotsko)**
145. **Jensen (Dánsko)**
146. **Hickey (Irsko)**
147. **Holland (Anglie)**
148. **Hunter (Skotsko)**
149. **Patterson (Skotsko)**
150. **Olson (Norsko)**
151. **Ortiz (Španělsko)**
152. **Quinn (Irsko)**
153. **Cameron (Skotsko)**
154. **Carroll (Irsko)**
155. **Davies (Wales)**
156. **Cunningham (Skotsko)**
157. **Simpson (Anglie)**
158. **James (Anglie)**
159. **Love (Anglie)**
160. **Harrington (Skotsko)**
161. **Gonzales (Španělsko)**
162. **Ray (Skotsko)**
163. **Reyes (Španělsko)**
164. **Martinez (Španělsko)**
165. **McCullough (Skotsko)**
166. **Elliott (Skotsko)**
167. **Casey (Irsko)**
168. **Cook (Anglie)**
169. **Anderson (Švédsko)**
170. **Stephens (Anglie)**
171. **Stanley (Anglie)**

172. **Strickland (Anglie)**
173. **White (Anglie)**
174. **Gordon (Skotsko)**
175. **Griffith (Wales)**
176. **Harper (Skotsko)**
177. **Hawkins (Anglie)**
178. **Faulkner (Anglie)**
179. **Hopkins (Anglie)**
180. **McKnight (Skotsko)**
181. **Myers (Anglie)**
182. **O'Donnell (Irsko)**
183. **Rowe (Anglie)**
184. **Andrews (Skotsko)**
185. **Atwood (Anglie)**
186. **Benson (Skotsko)**
187. **Byrne (Irsko)**
188. **Hicks (Anglie)**
189. **Kidd (Skotsko)**
190. **Gibson (Skotsko)**
191. **Rivera (Španělsko)**
192. **Schultz (Německo)**
193. **Sanchez (Španělsko)**
194. **Ramirez (Španělsko)**
195. **Owens (Wales)**
196. **Payne (Anglie)**
197. **Morris (Wales)**
198. **McMahon (Irsko)**
199. **McNeill (Skotsko)**
200. **McCormick (Irsko)**